

**UNIVERZITA KOMENSKÉHO V BRATISLAVE
RÍMSKOKATOLÍCKA CYRILOMETODSKÁ
BOHOSLOVECKÁ FAKULTA
TEOLOGICKÝ INŠTITÚT V NITRE**

OSOBNOSŤ ALŽBETY EPPINGEROVEJ

**Diplomová práca Ladislavy Babjákovej
pod vedením prof. ThDr. Viliama Judáka**

Nitra 2005

ÚVOD

„Čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných.“ (1 Kor 1,27)

Toto posolstvo veľmi výrazne žiarilo v živote Alžbety Eppingerovej, slabej ženy, ktorá v 19. storočí ovplyvnila život mnohých ľudí a aj dnes má čo svetu povedať.

Sv. otec nám v dekrété o obnove rehoľného života *Perfectae caritatis* pripomína, že cesta k obnove vedie cez návrat k prameňom, a preto odporúča verne skúmať ducha i ciele zakladateľov.¹ Ako členka Kongregácie sestier Božského Vykupiteľa, rehoľného spoločenstva, ktoré založila Alžbeta Eppingerová, som sa rozhodla prijať túto výzvu a zamerala som sa v tejto práci na osobnosť našej zakladateľky.

Prácu som rozdelila na sedem kapitol, v ktorých postupne predstavím jej život od detských rokov až po jeho zavŕšenie.

V prvej kapitole sa dotknem detstva a mladosti, predstavím rodinné prostredie, z ktorého Alžbeta pochádzala a ľudí, ktorí jej život významne ovplyvnili.

Druhá kapitola bude informovať o rokoch dospelosti, ktoré boli poznačené ťažkými chorobami, ale aj osobitnými darmi od Boha. Utrpenie a bolesť sprevádzali Alžbetu po celú jej mladosť a pomáhali jej dozrievať v mimoriadne silnú osobnosť. Zaoberám sa zrodom povolania, ťažkosťami s tým spojenými, najmä udalosťami týkajúcimi sa mystických skúseností.

Nasledujúcu, tretiu kapitolu venujem založeniu kongregácie, začiatkom jej vzniku, prvým pravidlám, duchovnému základu, ktorý mu zakladateľka odovzdala, miestu a spôsobu apoštolátu, formácii sestier a zakladaniu nových kláštorov. Predstavujem tu Matku Alfonzu Máriu, ako sa Alžbeta od založenia kongregácie nazýva, ako prvú generálnu predstavenú.

---

¹ porov. Druhý vatikánsky koncil, *Perfectae caritatis*, Rím, SÚSCM, 1989, s. 25.

V štvrtej kapitole zaznamenávam hlboký vzťah Matky Alfonzy Márie k Cirkvi a k spoločnosti, ktorý je možné vidieť v aktuálnom rozpoznávaní potrieb doby, v činnostiach, ktoré týmto potrebám zodpovedajú a vo vzťahu k Cirkvi osobitne v poslušnosti.

V nasledujúcej piatej kapitole sa venujem podielu Matky Alfonzy Márie na budovaní Božieho kráľovstva v intenciách vlastnej charizmy.

Posledná etapa života a činnosti Matky Alfonzy Márie znamená, pre osobnosť akou bola, stále hlbšie spojenie sa s Kristom. Vo všetkom hľadať Boha, byť stále s ním, takto by sa dala nazvať táto etapa, ktorú rozoberám v šiestej kapitole.

Záverečná kapitola predstavuje zakladateľku ako učiteľku, ktorá tak svoje sestry, ako aj mnohých laikov učí umeniu utrpenia a povzbudzuje tých, ktorí sa odhodlali kráčať v živote za Kristom v kongregácii ňou založenej, aby sa neustále vracali k prameňom.

Mojím cieľom je priblížiť osobnosť Alžbety Eppingerovej, preto sa v tejto práci venujem len tomu, čo sa bezprostredne dotýka jej života. Nespomínam tu niektoré záležitosti, ktoré sa týkajú novozaloženej kongregácie a vyžadujú hlbšie skúmanie a väčší priestor, aby nedošlo k ich nesprávnemu výkladu.

Celá práca chce poukázať na prínos tejto veľkej osobnosti do dejín kresťanstva, preto prechádzam jej životom a odovzďavam to, čo nám po jej smrti ostalo ako vzácne dedičstvo.

1. DETSTVO A MLADOSŤ

1.1 Rodinné prostredie

Pri poznávaní všetkých významných ľudí môžeme zistiť, že už od prvých dní svojej mladosti nosia na sebe znak svojho budúceho poslania. O tom svedčí aj detstvo a mladosť Alžbety Eppingerovej.²

Narodila sa 9. septembra 1814 v údolí severných Vogés, kde sa nachádzajú aj známe kúpele Niederbronn.³ Bola najstaršou dcérou Juraja Eppingera a Barbary Vogtovej. Rodina Eppingerovcov patrila k najstarším usadeným katolíckym rodinám v Niederbronne⁴, k tým, ktoré v čase reformácie ostali verné svojej katolíckej viere.

Rodičia boli nábožní a bohabojní roľníci, žili čestne a snažili sa svojim jedenástim deťom dať dobrú kresťanskú výchovu. Ťažká a namáhavá práca im neprekážala v tom, aby sa denne spoločne modlili ruženec.⁵ Keď 12. novembra 1861 Juraj Eppinger zomrel, všetka starostlivosť o rodinu ostala na Alžbetinej matke. Jednoduchá a hlboko nábožná žena vychovala svoje deti v Božej bázni, verná zdravým mravom a zvykom, ktoré v katolíckom Alsasku zatieňovali prúdy francúzskej revolúcie.⁶

Atmosféra vo Francúzsku bola v tom čase veľmi napätá. Štátom prevzaté majetky Cirkvi, zrušenie reholí, deportácia a väznenie kňazov i veriacich, väznenie

---

² Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia Sestier Najsvätejšieho Spasiteľa nazývaná Niederbronnské sestry*, Herbert & com., Freiburg im Breisgau 1921, s. 22.

³ Malé kúpeľné mesto Niederbronn leží medzi Lotrinskom a kúpeľmi Würtemberg. Už v 1. stor. pred Kristom ocenili termálne vody tohto mesta Rimania. Bohatstvo tohto kraja spočíva predovšetkým v poľnohospodárstve, v poliach a lesoch, ktoré sú prevažne obhospodarované malými gazdovstvami. Okrem toho je tu niekoľko remeselníckych podnikov, hlavne železiarske huty. Oblasť, ktorá patrí pod grófstvo Haunau-Lichtenbera, bola od r. 1570 protestantská. Po vojnách sedemnásteho storočia prišli do krajiny noví obyvatelia, medzi nimi aj katolícke rodiny, ako boli predkovia Eppingerových. Okolo roku 1800 patrila väčšina z asi 2000 obyvateľov k reformovanej cirkvi, potom tu boli katolíci a židia. Obidvom faram, katolíckej i protestantskej, bol k dispozícii len jeden kostol.

⁴ L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 24.

⁵ A. GUTH, *K procesu blahorečenia Matky Alfonzy Márie*, Concordia AG, Bühl-Baden 1965, s. 9.

⁶ Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 22.

pápeža, boj proti kresťanstvu, ktorý vyvrcholil jeho oficiálnym zrušením a vyhlásený nový „kult rozumu“, i mnohé iné nezmyselné činy charakterizovali život vo Francúzsku v období revolúcie i po nej.⁷ Aj napriek tomu, že revolúcia v svojich hlavných cieľoch nebola priamo namierená proti katolíckej Cirkvi, tá bola natoľko v strede všetkých udalostí, že utrpela ťažké otrasy. Jej polozenie bolo tak poškodené, že na mnohých miestach musela začínať odznova.⁸

Tieto ťažké časy pre Cirkev neznamenal len oslabenie, ale zároveň to bol očisťujúci a posilňujúci čas, najmä pre tých, ktorí žili svoj život spoliehajúc sa na Boha. A práve k týmto ľuďom môžeme pripočítať aj rodinu Eppingerovcov.

1.2 Alžbeta Eppingerová a jej láska k Bohu

Malá Alžbeta veľmi skoro vzbudila pozornosť svojou náklonnosťou k všetkému, čo súviselo s Bohom a náboženstvom. Láska k Bohu vždy vnútornejšie ovládala celú jej bytosť. Mala hlboký odpor k hriechu a bojovala proti nemu zo všetkých síl. Sama o tom hovorí: „Raz som sa utiahla do kúta izby, kľakla si a predstavovala som si Ježišovo utrpenie. Uvažovala som, aké hrubé klince to museli byť, keď urobili tak strašne veľké rany. Toto pozorovanie na mňa tak veľmi zapôsobilo, že som nahlas plakala. Tu ma napadla myšlienka: *Ale prečo sa to tak stalo, prečo to bolo dopustené?* V spomínaný deň ma mama zobrala so sebou na pole. Cestou sme prišli ku krížu. Opäť som uvažovala nad tým istým a opýtala som sa mojej mamy: *Prečo teda ukrižovali nášho Spasiteľa?* Mama mi odpovedala: *Moje dieťa, toto spôsobili naše hriechy.* Potom som sa jej opýtala, čo je to vlastne hriech? Povedala mi: *Hriech sa pácha a milovaného Boha možno uraziť, keď sa nemodlí so zloženými rukami, keď sa pri modlitbe obzerá, keď sa neposlúcha, keď sa škriepi s inými*

---

⁷ Porov. L. HERTLING, Dejiny katolíckej Cirkvi, Dobrá kniha, Trnava 1983, s. 348.

⁸ Porov. *Tamtiež*, s. 347.

deťmi. Hneď som dodala: *Keď je to ale hriech, nechcem to nikdy viac urobiť, nechcem urážať Boha.*”⁹

Keď dosiahla vek povinnej školskej dochádzky, rodičia ju poslali do školy. Počas týchto niekoľkých školských rokov Alžbeta bolestne zakusuje svoje ľudské ohraničenia a svoje nepatrné schopnosti na to, aby mohla pokračovať vo vyučovaní: naučila sa čítať, ale nie písať. Hodiny, na ktorých mohla najviac získať, boli práve hodiny náboženstva, pretože odpovedali na jej túžbu Boha lepšie spoznávať a robiť to, čo sa mu páči.

Od desiateho roku, ako bolo vtedy zvykom, ju vyučoval katechizmus farár Ján Dávid Reichard.¹⁰ Pod jeho vedením Alžbeta rozvíjala a prehĺbovala svoj duchovný život, zároveň bol povolaný stáť pri založení Kongregácie.

On sám tvrdí, že hral iba skromnú, priam pasívnu, úlohu: „Nepoznám ani jednu jedinú teóriu o duchovnom živote, nemám vôbec čas ju preštudovať. Okrem toho mohli by ma iba mýliť. Je to Duch Svätý, ktorý túto dušu (Alžbetu) viedol od jej detstva a vedie ju až doposiaľ. Ja nerobím nič inšie, než pozorujem a prosím, aby som nekladol do cesty nijaké prekážky.“¹¹

---

⁹ J. D. REICHARD: *Život mladej Alžbety Eppingerovej, ňou samou na prosbu spovedníka vyrozprávaný a ním zapísaný*, Archív – Oberbronn 1849, b. 7.

¹⁰ Ján David Reichard sa narodil 17.10. 1796 vo Waselnheime v dolnom Alsasku. Jeho otec Ján Georg, povolaním garbiar, sa oženil s protestantkou. V roku 1819 prijal Reichard kňazskú vysviacku a bol pridelený za vikára do farnosti Sv. Juraja v meste Hagenau. Bola to pre neho znamenitá škola praxe v pastorácii a kňazského sebazdokonaľovania. Jeho úspešná činnosť v Hagenau pohla biskupské úrady k tomu, že mu po štyroch rokoch zverili ťažkú farnosť Niederbronn. Reichard bol, ako sa v nekrológu o ňom píše, ako duchovný správca zbožný, skromný, múdry, obozretný, aktívny, pevný a bohatý na vedomosti, ktoré ho robili schopným odolávať každému protivníkovi. Vzhľadom na zvláštne vládnuce pomery poskytoval veriacim jasné a dôkladné vyučovanie v katolíckej náuke, ale bez toho, aby zranil inovercov. Tolerantný v dobrom zmysle – ako syn protestantskej matky vedel rešpektovať presvedčenie inak zmýšľajúcich – predsa pevne a rozhodne chránil práva svojej Cirkvi. Pod príkladným Reichardovým vedením začal náboženský život vo farnosti rýchlo prevítať. Nie málo k tomu prispel aj príkladný život ich farára. Obľúbeným predmetom rozjímania bolo preňho utrpenie Krista, denne kľáčiak čítal Sv. písmo. Takto duchovne vyzbrojený mohol slúžiť ako radca duší. Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 30.

¹¹ *List z roku 1849*. Porov. In: J. M. PERIN, *Život Matky Alfonzy Márie – Alžbety Eppingerovej*, Colmar – Alsatia, 1950, s. 74.

2. ROKY DOSPELOSTI A CHOROBA

2.1 Zrod povolania

Život Alžbety Eppingerovej plynul medzi modlitbou a prácou až do jej sedemnásteho roku. Tu jej Boh, ktorý si ju vyhliadol, aby mnohých uvádzala do duchovného života, dovolil vstúpiť do tvrdej školy kríža, aby sa vo svojich mladých rokoch pripravila, očistila a vyskúšala v ohni ťažkého utrpenia. Kristus ju chcel hlbšie voviesť do tajomstva vnútorného života, aby neskôr bola schopná ako skúsená a osvedčená učiť a viesť iných. O poslaní, ktoré bolo pre ňu určené, ešte nič netušila, ale od svojho dvanásteho roku bola presvedčená o svojom životnom povolaní. Pohľad na zástup rôznych rehoľných sestier, ktoré sa v letných mesiacoch zdržiavali v Niederbronne za účelom liečenia v kúpeľoch, vzbudil v jej duši želanie na celý život zasvätiť sa Pánovi ako rehoľná sestra.¹² Vo svojej Autobiografii spomína: „Vždy som mala veľkú úctu k rehoľným sestrám. Keď som videla prechádzať okolo nejakú rehoľnú sestru zo školy alebo nemocnice, tak som na ňu hľadela so záľubou. V mojom srdci som si povedala: Bože, daj mi milosť, aby som ti tiež raz mohla slúžiť ako táto sestra.“¹³

V štrnástich rokoch, krátko po prvom svätom prijímaní, dočasne zložila sľub čistoty do rúk svojho spovedníka. Ale choroba, ktorá sa prejavila v jej sedemnástom roku naznačila, že splnenie jej želania skrývajúceho sa na dne srdca je v nedohľadne. Bol to mimoriadne tvrdý čas skúšky, ale chorá z neho vyšla víťazne. Oplývala nezvyčajnou energiou, ktorá ju neskôr ako generálnu predstavenú spoločnosti viedla ku skvelým úspechom a pomohla zvíťaziť jej duchu nad slabým telom. Napriek očakávaniam sa konečne uzdravila. Vnútorne posilnená, obdarovaná Bohom bohatými skúsenosťami z oblasti vnútorného života, vykročila po svojej

---

¹² Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 25 –26.

¹³ J. D. REICHARD, *Život mladej Alžbety Eppingerovej*, b. 37.

životnej ceste. Odovzdala sa Božej Prozreteľnosti a vedeniu skúseného farára Reicharda, ktorého pokyny chápala ako Božiu vôľu.

Po uzdravení však telo ostalo slabé a v Alžbete rástli obavy, že jej túžba sa nikdy nesplní.

V roku 1841 vytvorila so svojimi priateľkami malú skupinu, ktorá mala za cieľ, pod vedením svojho farára, starať sa o chorých vo farnosti. Pri tejto práci s chorými a núdznými zbierala prvé skúsenosti.¹⁴

Rok 1845 priniesol ďalšie utrpenie a Alžbeta ostala pripútaná na lôžko počas celých štyroch rokov. Zotavila sa až v roku 1849.

Pán, ktorý ju viedol všetkými týmito utrpeniami, ju považoval za zrelú na začatie svojho diela.¹⁵

2.2 *Vízie Alžbety Eppingerovej*

Obdobie bolesti sa pre ňu stáva obdobím milosti. Mladá Alžbeta osobným utrpením dozrieva. Samota a prebdené noci jej pomáhajú dozrieť v mimoriadne silnú osobnosť. Vždy viac sa spája s trpiacim Kristom,¹⁶ ktorý sa už dávno stal snúbencom jej duše, čo zjasňovalo jej jednotvárny osud.¹⁷ Toto mystické omilostenie sa navonok prejavilo v mimoriadnom poznávaní. Prostredníctvom toho jej bolo umožnené skúmať ľudské srdcia, vyjaviť skryté veci a predpovedať budúce udalosti. Počas niekoľkých hodín bezpochyby dostávala dar „rozlišovania duchov“.

¹⁸ Mnohí ďakujú jej modlitbe, jej príkladu a jej napomenutiam, že dostali milosť obrátenia. Svedčí o tom farár Reichard: „Mohol som zažiť obrátenia, ktoré sú

---

¹⁴ Porov. J. M. PERIN, *Život Matky Alfonzy Márie*, s. 50.

¹⁵ Porov. PFLEGER L, *Kongregácia*, s. 26 – 27.

¹⁶ K. KRIŠTOFOVÁ, C. BRAJEROVÁ, C. BUDICKÁ, *V službách Vykupiteľa*, Slovenská provincia SDR, Spišská Nová Ves 2004, s. 14.

¹⁷ Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 26-27.

¹⁸ Porov. A. GUTH, *K procese blahorečenia*, s. 10.

široko-d'aleko obdivované ako prebudenie mŕtveho. Ako spovedník zakladateľky môžem hovoriť o zázraku Božieho milosrdenstva a som za to vďačný.¹⁹

Keď farár Reichard v polovici decembra 1847 cítil, že veci sa už nedajú viac zamlčať, rozhodol sa podať správu vtedajšiemu štrasburskému biskupovi. Bol ním Dr. Andrej Räss,²⁰ ktorý stál svojou požehnanou činnosťou a svojimi veľkými zásluhami pri opätovnom prebudení náboženského života v Nemecku.

V duchovných kruhoch sa samozrejme tiež našli posudzovatelia, ktorí v zjaveniach o budúcich veciach týkajúcich sa konkrétne pápeža Pia IX. a Parížskej februárovej revolúcie nevideli prejavy vyšších mocností.²¹

Dôkladnú historickú štúdiu týkajúcu sa vízií Alžbety neskôr spracoval kanonik Leflon, profesor Katolíckeho inštitútu v Paríži. Jeho štúdia sa nedotýka osobných udalostí, ktorých bolo v Alžbetinom živote veľmi veľa, ale venuje sa vtedajším veľkým politickým udalostiam: Rímska revolúcia v roku 1848, Francúzska revolúcia v tom istom roku, vojna katolíckej ligy Sonderbund vo Švanjčiarisku a obroda Cirkvi, hlavne francúzskej. Kanonik uvádza, že to, čo sa bude diať okolo Svätého Otca mohla Alžbeta vedieť jedine od Boha. Chorá na lôžku opísala predzvesť Rímskej revolúcie. A kanonik Leflon píše: „Túto Rímsku revolúciu sestra Mária Alfonza – či skôr tá, ktorá toto meno ešte len prijme – prorokovala so zvyšujúcou sa presnosťou. Najprv iba všeobecne oznámi, „že pápež bude musieť znášať veľké boje a veľké protivenstvá.“²²

---

¹⁹ Porov. *Tamtiež*, s. 12.

²⁰ Pre Alžbetinu budúcnosť a pre nastávajúce založenie kongregácie malo rozhodujúci význam to, že Räss si od začiatku zobral vec niederbronskej chorej dievčiny za svoju a postavil sa bezvýhradne na jej stranu a na stranu jej spovedníka. Vyzval Reicharda, aby mu v nasledujúcom čase v pravidelných časových intervaloch podával presnú a podrobnú správu o ďalších osudoch chorej, aby mu podrobne referoval o jej duchovnom stave a mimoriadnych zjaveniach. Na konci júla 1848 odišiel Räss sám na tri dni do Niederbronn, aby Alžbetu podrobil dôkladnej skúške. Skúška dopadla pre chorú nadmieru dobre. Räss v nej obdivoval dušu vyvolenú Bohom, najrýdzejšieho zmýšľania a najlepšej viery, ktorá je povznesená nad každé podozrenie z podvodu. Biskupova návšteva a jeho veľká spokojnosť so všetkým, čo u chorej videl a počul, urobili na verejnosť priaznivý dojem. V správe z dňa 6.2.1850 adresovanej francúzskemu ministerstvu kultúry Räss vyjadril svoje dojmy z tejto návštevy. In: L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 31.

²¹ Porov. *Tamtiež*, s. 32.

²² *Vízia z 11. a 12. augusta 1847*. Porov. In: L. CRISTIANI, *L' extatique de Niederbronn*, Librairie Artheme Fayerde, Paríž 1958, s. 75.

Na jar 1848 Pius IX. odmietol účasť na bojoch proti Rakúsku, čo malo za následok nepriateľské postoje.

Zjavenia Alžbety boli čoraz znepokojujúcejšie. Videla hrozby proti pápežovmu životu, jeho odchod do exilu i návrat do Ríma.

„Môžeme teda uzavrieť,“ píše kanonik Leflon, „že aj keď niektoré detaily z vízií, hlavne identifikácia niektorých kardinálov a kňazov, nekorešponduje v porovnaní so známymi faktami, celok zodpovedá presne tomu, čo vieme o nesúhlase, s ktorým sa stretol Pius IX. vo svojich reformách a o udalostiach rímskej revolúcie.“²³

Od 13. novembra 1847 Alžbeta predpovedala revolúciu, o ktorej sa vo Francúzsku nikomu ani len nesnívalo. Jej videnia sú časté: 24. novembra 1847, 29. januára 1848, 15. februára, 18. februára, 25. februára 1848. A oznámenia sú hroznú: „O krátky čas odstránim hroznou smrťou kráľa, ktorého som nedal na trón. Bude veľké povstanie ľudu.“ Kanonik Leflon poznamenáva, že si nemožno nevšimnúť zhodu dátumov v poslednom zjavení týkajúcom sa tejto revolúcie: „Pozri, dcéra moja, prišiel čas, keď sa všetko, čo bolo povedané o trestoch Francúzska a kráľa, naplní.“²⁴ A 25. februára bola vyhlásená dočasná vláda Druhej Republiky vo Francúzsku.

Historici zdôrazňujú dva malé fakty, ktoré sa nezhodujú s realitou.

Dva razy Alžbeta oznámila, že kráľ Louis Philippe zomrie hroznou smrťou. Povedala to 24. novembra 1847 a 15. februára 1848. Avšak nestalo sa to. Kanonik Leflon sa domnieva, že vyjadrenie náhodou prebehlo myseľ vizionárky. Zamenila si civilnú smrť, teda zvrhnutie, s fyzickou smrťou.

Druhým faktom je oznámenie Alžbety, že kňazi budú trpieť. Ale to sa neudialo v roku 1848. Revolúcia bola ohľaduplná voči duchovenstvu, aspoň v Paríži. Je, ale pochopiteľné, že perspektíva revolúcie nemohla vo vedomí Alžbety alebo

---

²³ Porov. *Tamtiež*, s. 75.

²⁴ *Vízia z 25. februára 1848*. Porov. In: *Tamtiež*, s. 75.

prepisovačov jej vízií, byť oddelená od toho, čo sa vedelo o antiklerikálnom charaktere Francúzskej revolúcie.²⁵

Celkovo však tieto dva body neškodia na presnosti celku predpovedí.

V októbri 1848 profesor dogmatiky v štrasburskom kňazskom seminári Dietrich,²⁶ ktorému biskup Räss z teologického hľadiska zveril vyšetovanie niederbronnských udalostí,²⁷ vyzval farára, aby Alžbete celkom zakázal prijímanie návštev. Ale veľký nával ľudí sa už nedal zastaviť. Prichádzalo tu množstvo ľudí a nielen z Alsaska.

Dňa 7. decembra 1848 podal Reichard svojmu biskupovi správu, že stále prichádzajú ľudia z najvzdialenejších krajov Francúzska, aby prosili trpiacu o radu vo svojich potrebách. Pretože Alžbeta nehovorila dobre po francúzsky, ako tlmočník slúžil farár Reichard. O rozšírenie zbožnej povesti o Alžbete vo vnútornom Francúzsku sa postaral aj jeden z jej duševných priaznivcov, gróf Theodor Renouard de Bussierre,²⁸ ktorý mal svoje sídlo v neďalekom Reichshofene.

V roku 1849 vyšli dva spisy, ktoré sa zaoberali osobnosťou Alžbety. Tieto spisy urobili toto niederbronnské sedliacke dievča známou. Autorom jedného z diel bol abbé Claude Ignace Busson z Besancon, dlhoročný dvorný kaplán kráľa Karola X, ktorý sa zdržiaval v Niederbonne, aby posilnil svoje oslabené zdravie.²⁹ Býval u farára Reicharda a mal tak príležitosť zoznámiť sa s osobou a životom Alžbety Eppingerovej. Medzi rokmi 1849 až 1853 vydal svoje "Listy o extaticke z Niederbronn".

Aj najvyššia cirkevná autorita, pápež Pius IX., s napätím sledoval od začiatku niederbronnských udalostí. Svoje dojmy tlmočil štrasburskému arcibiskupovi

---

²⁵ Porov. *Tamtiež*, s. 75 – 80.

²⁶ Zomrel v roku 1860 ako farár v Benfeld v Dolnom Alsasku. Porov. *Tamtiež*, s. 35.

²⁷ O výsledku tohoto vyšetovania sa autor tohto diela nedozvedel nič bližšie. Porov. *Tamtiež*, s. 36.

²⁸ Narodený 18.6.1802 v Štrasburgu, protestantský šľachtic prestúpil v roku 1837 do Katolíckej cirkvi a svojimi rôznymi cennými dielami o dejinách sa stal oporou katolíckej veci. Zomrel v roku 1865. Porov. *Tamtiež*, s. 35.

²⁹ Po návrate do Francúzska z vyhnanstva v Holy - Rood v Škótsku, kde nasledoval kráľovskú rodinu, prevzal vedenie jednej farnosti v diecéze, do ktorej patril a neskôr vedenie ústavu pre hluchonemých a vedenie iných diel. Popritom bol činný ako spisovateľ. Porov. *Tamtiež*, s. 37.

prostredníctvom parížskej nunciatúry. Ocenil rozumný postoj biskupa k tejto záležitosti pre verejnosť tak veľmi zaujímavú.³⁰

Medzitým sa Alžbetino životné dielo, ku ktorému sa cítila povolaná, stávalo skutočnosťou. Skromné začiatky sľubovali bohatý rozkvet budúcnosti. Neustále v nej rástla túžba milovať Ježiša a robiť všetko, čo sa páči Bohu. Prijímala cestu, na ktorú sa cítila byť priťahovaná. Bola to cesta viery. Len vierou Alžbeta odpovedala na zámer, ktorý v nej Boh začal uskutočňovať.³¹

---

³⁰ Vo februári 1950 poslal Räss pápežskému nunciovi v Paríži obširnu správu, ktorá mala byť sprostredkovaná Svätej Stolicy; listom z dňa 18.2.1850 nuncius potvrdil prijatie správy. Na príkaz Jeho Svätosti štátny sekretár kardinál Antonelli napísal list nunciovi (Portici, 22.3.1850); pozostalosť nájdená po biskupovi Rässovi vo francúzskom preklade. Porov. *Tamtiež*, s. 39.

³¹ A. SEDLÁKOVÁ, *Dielo sestier Božského Vykupiteľa na Slovensku podľa charizmy Matky Alfonzy Márie Eppingerovej*, Katolicki Uniwersytet Lubelski, Lublin 2004, s. 16.

3. ZALOŽENIE KONGREGÁCIE

3.1 Začiatky vzniku

Alžbeta, odhliadnuc od svojho zlého zdravotného stavu, prosila o prijatie do Kongregácie školských sestier Božej prozreteľnosti z Rappoltsweileru v Hornom Alsasku. Lenže Božia prozreteľnosť rozhodla ináč. Biskup Räss písomne³² zamietol tento plán. Myslel si, že vstupom do už existujúcej spoločnosti by sa vplyv, ktorý mala chorá na široké kruhy, zabrzdil. Chcel ho dopriať všetkým, a preto sa malo vyčkať a neprenáhliť.

Doteraz Alžbeta vôbec nemyslela na to, žeby založila novú rehoľu. Až v nasledujúcich septembrových dňoch dospela, v dôsledku vnútorného osvietenia, k tomuto vážnemu rozhodnutiu. V priebehu ďalšieho roka 1848, ktorý priniesol národom Európy toľko biedy a núdze, dostalo toto rozhodnutie jasné a určité línie. Spovedník Reichard, ktorý bol informovaný o všetkých podrobnostiach jej dozrievajúceho a Božou milosťou vedeného rozhodnutia, spozoroval v tom konečné pole pôsobnosti, ktoré Alžbete Prozreteľnosť určila po dlhých rokoch utrpenia a skúšok. V tichu a v obozretnosti rástla táto veľká myšlienka, čakajúc na svoje zrealizovanie.³³

Čo je Alžbete dané, je osobné zasvätenie celého jej života. Spolu so spoločníčkami, ktoré sa okolo nej zhromažďujú, chce vytvoriť *Inštitút zasväteného života*. Aby to uznala aj Cirkev, musí táto forma života pokrstených zodpovedať

---

³² „Múdrosť vyžaduje, aby sa v tejto veci neprenáhľilo. Prajem si to z celého srdca, aby skôr alebo neskôr mohla vstúpiť do rehole, ale naše pranie nemôže byť jediným správnym riešením pre náš postoj. Keď je to Božia vôľa, jej pranie sa splní. Zatiaľ sa musíme modliť a pozorovať situáciu. Prosme Pána Boha, aby sa toto všetko nevyvinulo negatívne, a aby táto omilostená duša ostala nástrojom Božieho milosrdenstva a pretekajúcim prameňom Božieho požehnania.“ *List podaný v Thann dňa 18. augusta 1848*. Porov. In: D. HÉRISSARD, *Roznecuj v sebe Boží dar, ktorý Ti bol daný*, 4. časť, Éditions du Signe, Oberbronn 1998, s. 20.

³³ Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 42.

platným kritériám. Duch, cieľ a činnosť musia byť presne stanovené v pravidlách alebo konštitúciách.

V prvom rade teda bolo potrebné premyslieť všetky podrobnosti týkajúce sa novozaloženej spoločnosti. Dňa 22. januára 1849 poslal farár Reichard svojmu biskupovi konštitúcie, ktoré vypracoval spolu s Alžbetou, s prosbou o ich schválenie³⁴.

"REHOLA DCÉR BOŽSKÉHO VYKUPITEĽA NA OŠETROVANIE CHUDOBNÝCH CHORÝCH A NA PODPORU INÝM CHUDOBNÝM, ZALOŽENÁ KU CTI BOŽSKÉHO SRDCA JEŽIŠOVHO A NAJSVÄTEJŠIEHO A NEPOŠKVRNENÉHO SRDCA PANNY MÁRIE A POD OCHRANOU SVÄTÉHO ALFONZA MÁRIE DE LIGUORI A SVÄTEJ TERÉZIE AVILSKEJ"³⁵, tak znie celý názov novej spoločnosti v najstaršom texte konštitúcií, ktorý bol odovzdaný biskupovi Rässovi.

Cieľom diela je opatrovanie chorých a chudobných v ich domoch, čo zodpovedá naliehavej potrebe vtedajších čias. Službu chorým dovtedy vykonávali aj iné spoločnosti,³⁶ sestry však chorých ošetrovali v nemocniciach. Alžbeta určila svojim sestram povolanie ošetrovateliek v inom zmysle. Podľa nej mali sestry vychádzať z kláštora a v chatrčiach chudobných hľadať a venovať sa chorým.³⁷

Nová spoločnosť bola založená ku cti Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a Nepoškrvneneho Srdca Panny Márie, lebo sestry Božského Vykupiteľa majú tieto Najsvätejšie srdcia napodobňovať predovšetkým v dobročinnosti voči trpiacim, čo

---

³⁴ Biskup Räss konštitúcie schválil po menších úpravách na jar 1849. Porov. *Tamtiež*, s. 42.

³⁵ *Prvé pravidlá Kongregácie sestier Božského Vykupiteľa, Niederbronn, 1849, úvod.*

³⁶ Doba pauperizmu, ktorý sa všade širil v dôsledku veľmi sa vzťahujúceho priemyslu skoro vo všetkých krajinách Európy, podnietila už skôr Francúza Ozamana na založenie Spolku svätého Vincenta, do ktorého služby boli dcéry Božského Vykupiteľa v nasledujúcom čase tak často povolávané. Podomové ošetrovanie bolo najdôležitejšou úlohou tejto organizácie. V Neisse boli už v roku 1842 založené 'Sedé sestry' na ambulantly ošetrovanie chorých. V roku 1845 založila Františka Schervier v Aachene 'Chudobné sestry svätého Františka', ktoré okrem iných úloh vykonávali aj ambulantly starostlivosť o chorých a chudobných. To dokazuje, aká potreba takýchto inštitúcií bola práve od štyridsiatych rokov. Aj v Alsasku, hlavne na vidieku naberala chudoba stále hrozivejšiu podobu. Kde sa spojila chudoba s chorobou, tam bola bieda dvojnásobne horšia. Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 44.

³⁷ W. NIGG, *Nenápadná svätica*, Kloster Maria Hilf, Bühl 1973, s. 24.

je vlastne ich najkrajšou úctou. Za patrónov si vybrala svätého Alfonza a svätú Teréziu, aby sa na ich príhovor a pod ich ochranou stále zachovával pravý rehoľný duch.³⁸

Räss už viac nemohol odolať naliehaniu Alžbety a prosbám Reicharda. Pevné a isté presvedčenie oboch, ich pevná dôvera v Božiu prozreteľnosť mu pomohla bez váhania dať súhlas začať so založením spoločnosti v lete 1849.³⁹

Predstaveným rehole mal byť štrasburský biskup, ale činnosť bola zverená kňazovi, ktorého biskup určil. Bol tým poverený farár Ján Dávid Reichard, ktorý, oslobodený od pastoračných povinností,⁴⁰ sa stal superiorom novej kongregácie. Hneď po vymenovaní sa pustil do začínajúceho diela.

Najskôr bolo potrebné nájsť stavbu na plánovaný kláštor. V krátkom čase sa superiorovi Reichardovi podarilo zaobstarať dom so záhradou a dvorom, ktorý dal upraviť. Na západnej strane stropu postavili chór. Polovica prízemnia slúžila ako loď kaplnky, nad ním mala Alžbeta svoju izbu, z ktorej cez okno videla do chóru a svätyne, aby mohla byť prítomná na svätej omši spolu so sestrami, keď bola chorá.

Do núdzovo zariadeného „Kláštoríka“ prišla Alžbeta dňa 28. augusta 1849, ktorý pre dejiny niederbronnských sestier ostáva navždy pamätným dňom. Do nového domu vstúpila s tromi postulatkami a už v priebehu týždňa ich bolo desať.

Dňa 10. septembra sa konala v živote rehoľnej spoločnosti slávnostná obliečka zakladateľky. Prijala rehoľné šaty i rehoľné meno sestra Alfonza Mária. Odteraz sa s ňou budeme stretávať ako so sestrou Alfonzou Máriou.

Dňa 25. septembra dostalo rehoľné šaty deväť postulantiok pochádzajúcich z Alsaska.⁴¹

Malé spoločenstvo sa rýchle rozrástlo. V priebehu októbra prišli nové ašpirantky, ktoré prosili o prijatie. Počet členiek kongregácie stále rástol. Hlásili sa

---

³⁸ Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 45.

³⁹ Porov. *Tamtiež*, s. 47.

⁴⁰ Koncom marca 1849 mu bol do farnosti pridelený vikár Georg Theobald Lienhart. Porov. *Tamtiež*, s. 43.

⁴¹ Porov. *Tamtiež*, s. 49.

nové a nové kandidátky. Zakladateľkina povest' dala tomuto dielu skoro zázračnú príťažlivosť a sila jej osobnosti pôsobila na sestry neodolateľnou mocou. Predstavená im sprostredkovala cnosti, ktoré svojím životom dokazovala. Veselosť, ktorá sa denne odrážala na jej tvári, bolo možné ustavične vidieť aj na tvárach týchto dobrých detí pri ich práci, modlitbe i sebazapreniach.⁴²

Dňa 2. januára 1850 zložila predstavená slávnostné sľuby. Po slávnostnej ceremónii sa jedna z novíciek prihovorila sestre Alfonze Márii a všetky, vrátane postulantiok, jej sľúbili poslušnosť.

Na začiatku roka 1850 skromné priestory kvôli prírastku uchádzačiek už nestačili. V apríli sa zväčšil stav v kláštore na vyše 60 osôb. Superior stál pred ťažkou otázkou novostavby. Dňa 21. marca predložil biskupovi stavebné plány a dotkol sa aj finančnej otázky. Jeho postoj bol stále ten istý: "Toto dielo je dielom Božím, On sa bude starať o všetko potrebné. Keď je novostavba nevyhnutne potrebná, Pán nám otvorí aj potrebné zdroje príjmov. Boh sám bude stavať, prostriedky nebudú chýbať."⁴³ V nasledujúcom roku (1851) musel superior Reichard myslieť aj na stavbu väčšej kaplnky.

Dňa 21. decembra 1852 už mohla byť kaplnka v novostavbe posvätená biskupom Rässom za účasti obyvateľov, takisto gotický oltár z bieleho mramoru, ktorý dotovala jedna dobrodinka. Okno z farebného skla, ktoré bolo takisto darom, zalialo malý chór a biely oltár tajuplným svetlom. Možno si živo predstaviť radosť nábožného spoločenstva z jednoduchej, ale vkusnej stavby, ktorá ostala až do dnešných dní celkom nezmenená. Pre novšie dejiny cirkevnej architektúry Alsaska táto stavba znamenala historický medzník. S ňou zažil gotický štýl v Alsasku, ktorý bol tak dlho zaznávaný, opäť svoje znovuzrodenie.⁴⁴

---

⁴² *Tamtiež*, s. 50.

⁴³ Listy Reicharda biskupovi z rokov 1850 - 1853 sú plné správ o nečakaných finančných príspevkoch, ktoré prišli vždy v pravý čas. Porov. *Tamtiež*, s. 53.

⁴⁴ Porov. *Tamtiež*, s. 53 – 54.

Toto dielo však muselo na svojej ceste prekonať aj mnohé ťažkosti. Všetci tí, ktorí od začiatku bojovali proti "extatičke z Niederbronnu", neboli naklonení ani jej dielu. Sestra Alfonza Mária, hoci veľmi trpela kvôli mnohým obvineniam, prenechala ich posúdenie Bohu.

V Niederbronne, ako najvýrečnejší dôkaz požehnania spočívajúceho na tejto kongregácii, bol sľubne sa rozrastajúci materský dom. Bola to veľkolepá stavba s nádherným gotickým kostolom. Keď uvažíme, že sa toto všetko realizovalo v priebehu niekoľkých rokov len z almužien, tak nám len ostáva buď obdivovať nadľudskú energiu zakladateľky alebo uveriť v zázračný zásah Božej ruky.⁴⁵

Tak sa osvedčila chudobná sedliacka žena z Niederbronnu, ktorá síce vedela napísať len svoje vlastné meno, ale bola preniknutá zmýšľaním pravej kresťanskej lásky a duchom dokonalej nezištnosti. Ako dobrodinka trpiaceho ľudstva v celkom inom rozmere stála oproti početným „záchrancom“ ľudu, ktorí vtedy chceli ľudstvu navrátiť šťastie svojimi zmätenými socialistickými teóriami. Bolo to dielo založené z Božej vôle a Boh ho aj požehnal, lebo jeho služobníčky nehľadali pozemské úspechy, ale zanechali všetko, aby nasledovali Krista v dobrovoľnej chudobe a aby sa tak stali všetkým pre chudobných.⁴⁶

3.2 Duchovný základ kongregácie

V každej epoche dejín Cirkvi vznikali skupiny kresťanov a kresťaniek, ktoré svojím vlastným príkladom prebudili v iných túžbu lepšie zodpovedať ich krstnej milosti a vážnejšie žiť podľa evanjelia. Duchovná skúsenosť, Božie Slovo, ktoré zmenili ich život, nachádzajú odozvu v srdci ďalších kresťanov, a tak vytvárajú 'duchovnú rodinu' okolo tých, ktorí sa stávajú 'zakladateľmi a zakladateľkami' bez

---

⁴⁵ *Tamtiež*, s. 60.

⁴⁶ Porov. A. SEDLÁKOVÁ, *Dielo sestier*, s.17.

toho, aby si to uvedomovali. Tak isto je to aj u jednoduchej mladej ženy Alžbety Eppingerovej.

To, čo viedlo život Matky Alfonzy Márie a všetko to, čo sa presadilo do jej diela, vychádzalo z určitého pohľadu na ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Ježiša Krista. Celá jej životná cesta bola jediným rozjímaním o tajomstve Božej lásky, ktorá sa zjavuje a dáva sa všetkým ľuďom, ktorí ju často nepoznajú. Chcela urobiť všetko preto, aby všetci zažili Božiu lásku. Preto prichádzala ku všetkým ľuďom bez rozdielu, aby ich priviedla k Bohu.

Skúsenosť Božej veľkosti a jej ľudská neschopnosť ju urobili pokornou, a preto sa dala bezpodmienečne k dispozícii. Tak mohol Boh v nej a prostredníctvom nej pôsobiť.

Svojim sestrám hovorila:

„Duch dcér Božského Vykupiteľa má byť Duchom Ježiša Krista. Celý ich život sa má riadiť podľa tohto božského vzoru. Jeho duch ich má celé oživovať a tak úplne prenikať, aby sa prejavoval vo všetkých ich slovách a skutkoch. Každá sestra má môcť povedať s apoštolom: *Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus (Gal 2,20)*, aby sa tak v celom jej bytí zjavoval život Ježiša Krista.“⁴⁷

3.3 Miesto a spôsob apoštolátu

Matka Alfonza Mária založila rehoľné spoločenstvo, ktoré malo silu pre apoštolské pôsobenie čerpať v rozjímaní o tajomstve vykúpenia. Kontemplatívna modlitba a činnosť mali byť spolu úzko spojené. Najprv zamerať svoj pohľad na Krista, ktorý upútava natoľko, že sa vlastný pohľad premení na jeho pohľad, a potom s pohľadom Krista, ktorý je láska, stretávať ľudí, spoznať ich núdzu

---

⁴⁷ *Prvé pravidlá Kongregácie sestier Božského Vykupiteľa, Niederbronn, 1849, 1. kap., b. 3.*

a pomáhať im.⁴⁸ Preto všetko, čo patrilo do činnosti sestier, malo byť postavené na láske.

Sestry Božského Vykupiteľa pripojili k trom zvyčajným sľubom ešte jeden sľub - slúžiť chudobným a chorým, vykonávať všetky skutky telesného a duchovného milosrdenstva, ktoré sú predpísané v pravidlách. Majú vyhľadávať skutočne chudobných a biednych chorých v miestach, kde majú komunity a v ich okolí.⁴⁹

„Moje deti! Naše povolanie nás volá ku chorým. Prichádzajme k ich lôžku s úmyslom priniesť im pomoc pre telo i pre dušu. Odhodíme všetok ľudský strach, obavy, keď ide o spásu duše. Nech si o nás myslia, čo chcú, budme vždy pripravené.“⁵⁰

Dňa 15. októbra 1849, na sviatok sv. Terézie Avilskej, po prvýkrát klopala ľudská bieda na dvere kláštora. Ktosi prosil, aby sestry prišli pomôcť jednej chudobnej žene, ktorá už niekoľko dní vo veľkých bolestiach očakáva hodinu pôrodu. Sestra Alfonza Mária hneď poslala k chorej dve postulanky s bielizňou a potravinami. O dva dni k nej išla sama, vymenila posteľné prádlo a utešovala ju. Ešte v ten istý večer chorá šťastne porodila.

Dňa 28. októbra prišla iná žena s prosbou o pomoc pre ťažko chorého manžela. Išlo o protestantskú rodinu, preto boli ľudia prekvapení, že sestry túto službu neodmietli. Matka Alfonza Mária a jej sestry nehľadeli na vierovyznanie, všetkých považovali, v Kristovi, za bratov a sestry.⁵¹

V prvom rade sa teda sestry mali postarať o chudobných a chorých. Chudobným poskytovať šatstvo, stravu a keď to bolo potrebné aj peňažné dary. Chorých, ak boli opustení a nemali strechu nad hlavou, mali prijímať do domu. Ostatným chudobným chorým sa poskytovala pomoc v ich vlastných domoch. Rehoľa sa tiež venovala chudobným a opusteným deťom.

---

⁴⁸ Porov. A. SEDLÁKOVÁ, *Dielo sestier*, s. 62.

⁴⁹ Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 46.

⁵⁰ I. C. BUSSON, *Príhovory*, Tyrolia - Innsbruck 1979, s. 49.

⁵¹ Porov. A. RICHOMME, *Matka Alfonza Mária, Kongregácia sestier Najsvätejšieho Spasiteľa*, Bratislava 2000, s. 22.

Novozaložená spoločnosť prezentovala svoje prvé dobročinné diela na verejnosti len neskoro. Ich prvým pôsobiskom bol Niederbronn a bližšie okolie. Na Zelený štvrtok v roku 1850 pripravilo spoločenstvo jedlo pre dvanásť najstarších ľudí v Niederbronne.

V miestach, kde nemali žiadne nemocnice, bola prítomnosť týchto sestier vítaná s radosťou. Starali sa o domáce ošetrovanie mimo kláštora, vystavené zlobe sveta a osamotené uprostred biedy a skazenosti. Bola to smelá a nebezpečná úloha. Predstavená však svoje sestry povzbudzovala: „Čaká vás únava, ťažkosť! Ale nech vás nič neodradí, nič nezmätie, nič neznechutí!“⁵²

Nenápadná svätica tu začala v tichosti novú činnosť, lebo vedela, že práve v chatrčiach chudobných boli veľmi ťažké situácie, keď sa k nim pridali aj choroby. Kristom premenený pohľad ju nútil konať.

Starostlivosť sestier o opustené deti, svedomitosť, s akou sa ujali v mestách dospievajúcej dievčenskej mládeže, opatera opustených starcov a stareniiek bola považovaná za veľké sociálne dobrodenie. Na mnohých miestach sa ukázala starostlivosť týchto sestier o chorých ako veľká potreba. Starosta z Hochfelden píše: "U sestier nájdete denne prestretý stôl pre 40 - 50 detí, ktoré ináč žobru chlieb pred dverami. Živia ich po celý rok a priučajú ich poriadnemu kresťanskému životu. Teraz pravidelne navštevujú školu. Okrem toho opatrujú a živia ešte 20 chudobných a chorých osôb."⁵³

Matka Alfonza Mária zriadila tiež jednotriedku v Jägerthali pre deti, ktorých rodičia pracovali roztrúsení v horách, kde boli bane a železiarne, ďaleko od miest a škôl, ktoré by mohli navštevovať.

Koniec roka 1852 poznačili veľké záplavy. Voda zaliala celé regióny. Prefekt kraja žiadal sestry z Niederbronn, aby pomohli pri živelnej pohrome a ony pohotovo reagovali.⁵⁴

---

⁵² I. C. BUSSON, *Príhovory*, Tyrolia - Innsbruck 1979, s. 50.

⁵³ *List zo dňa 18.12.1852*. Porov. In: L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 67.

⁵⁴ Porov. A. RICHOMME, *Matka Alfonza Mária*, s. 30.

Skúškou a ohňom však bol cholero­vý rok 1854. Tu ukázali sestry prekvapenému svetu, koľko odvahy a obetavého hrdinstva je ukrytého v mladej spoločnosti. Ukázalo sa, čo všetko vykonala sestra Alfonza Mária za múrmi kláštora za päť rokov existencie, v umení vychovávať ľudí podľa Božieho obrazu. S radostným srdcom išli mladé sestry do dedín, kde zúrila epidémia a ľudia potrebovali ich pomoc. Matka Alfonza Mária ani na okamih neváhala odpovedať na početné žiadosti.

"Milované deti! Ako cenné sú pre vás, ako pre sestry Božského Vykupiteľa, tieto strašné časy, v ktorých prepukajú choroby takým hrozným spôsobom, že sa naša prirodzenosť toho desí! Teraz je potrebná spása duší, ktoré boli vykúpené drahou krvou nášho Božského Spasiteľa a smrť ich skosí tak rýchlo a také nepripravené! Nech je ich večná spása vašim najnaliehavejším a najdôležitejším zamestnaním. Keď ste vyčerpané únavou, prepadnuté odporom a znechutením, ponáhľajte sa ku krížu, rozjímajte, pre koho a prečo zomrel Boží Syn takou potupnou a horkou smrťou. Zomrel za nás, aby zachránil naše duše pred večnou záhubou a otvoril nám nebo! Tu, pri pohľade na nášho umierajúceho Spasiteľa na kríži spoznáte hodnotu duší, spoznáte aká vzácna je v jeho očiach jedna jediná duša, lebo on, aby zachránil čo len jedinú, ochotne zomrel! Naberte teda odvalu, milované deti, buďte hluché na hlas prírody, ktorá sa vzpiera, zaprite sa a prekonajte samy seba! Nebojte sa, milované sestry v Kristovi, keď budete vyčerpané namáhavou prácou a nočným bdením, keď vás premôže únava, keď sa budete pri modlitbe a rozjímaní cítiť chladné a vyprahnuté! K tomu, aby ste sa dobre modlili a rozjíмали, nie je potrebné rozplývanie sa v slzách. Vzbudte v sebe túžbu nábožne sa modliť a rozjímať, vykonávajte s čistým úmyslom všetky skutky telesného a duchovného milosrdenstva a ostatné prenechajte Bohu.

Ešte jedno vám musím odporúčať, milé deti: Chráňte sa samolúbej slávy, utekajte pred ľudskou chválou, nikdy ju nehľadajte, snažte sa páčiť iba Bohu! Usilujte sa napodobňovať svojho Božského Ženícha v láske, vľúdnosti a pokore! On miluje

pokorných a dáva im svoju milosť! Poslúchajte sa navzájom a milujte sa úprimne a zo srdca! Nezabúdajte na slová, ktoré som vám už niekedy povedala: Trpte, modlite sa, mlčte!"⁵⁵

Keď v jeseni hrozná epidémia prestala, sestry sa zo všetkých miest vracali naspäť do materského domu unavené a veľmi vyčerpané, ale sprevádzané s prianím požehnaní.

„Čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných.“ (1 Kor 1,27)

3.4 Matka Alfonza Mária v úlohe prvej generálnej predstavenej

S dovoľením biskupa sa Matka Alfonza Mária stala generálnou predstavenou novej spoločnosti.⁵⁶ Túto úlohu prevzala zo všetkou zodpovednosťou a viedla Kongregáciu po cestách lásky k Bohu a k blížnemu.

Spravovanie rehole, finančné starosti, listová korešpondencia, hodiny vyučovania, ktoré dávala sestrám, duchovné cvičenia a mnohé iné úlohy boli veľmi vyčerpávajúce, najmä, ak sa k nim pridali telesné bolesti a duševné utrpenia.⁵⁷

Zakladateľka v prvom rade dbala na to, aby si sestry osvojovali ducha spoločnosti a verne dodržiavali pravidlá a snažila sa na to vytvoriť aj potrebné podmienky. Rady, ktoré sestrám dávala, boli plné múdrosti a duchovného bohatstva. Vždy dávala pozor na to, aby od nich nežiadala nemožné.

Myšlienky formulovala veľmi presne. Chudoba a pokora boli opornými bodmi, ktoré neustále prízvukovala. Sestry mali mať všetko potrebné, ale nič zbytočné. Ich strava a ubytovanie museli byť veľmi jednoduché, v súlade s chudobou tých, o ktorých sa starali.

---

⁵⁵ L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 70.

⁵⁶ Porov. *Tamtiež*, s. 49.

⁵⁷ Porov. A. GUTH, *K procese blahorečenia*, s. 13.

Veľmi zdôrazňovala potrebu modlitby, lebo vedela, že základnou a najdôležitejšou úlohou zasvätenej duše je privádzať ľudí k Bohu a to nie je možné bez hlbokého kontaktu s Ním v modlitbe.

Zvlášť jej záležalo na tom, aby dominantným znakom každej komunity bola úprimná sesterská láska.

Ústrednou myšlienkou jej učenia bolo utrpenie. Pohľad sestier mal byť vždy upretý na ukrižovaného Krista. Tým, že sama poznala bolesť vo všetkých podobách, poukazovala na veľký význam jej existencie a na jej nenahraditeľnú plodnosť.⁵⁸

Cestu, ktorou Matka Alfonza Mária kráčala, možno prirovnať krížovej ceste. Z poslušnosti, ktorej sa po celý život pridrižovala, prijala túto zodpovednú úlohu, aby aj v tomto splnila Pánovu vôľu.

„Neviem, prečo si ma Pán vyvolil ako nástroj diela, ktoré chcel na tomto mieste založiť. Chvejem sa, keď si pomyslím na smrť a na Boží súd, keď sa odo mňa bude žiadať zúčtovanie za mnohé duše, ktoré mi boli zverené. Napriek tomu budem niest' toto strašné bremeno, ktoré som z poslušnosti vzala na seba, pokiaľ len bude Boh chcieť.“⁵⁹

Pán chcel, aby toto bremeno niesla až do svojej smrti a túžili po tom aj sestry, ktoré jej boli zverené, lebo bola pre nich skutočnou matkou.

3.5 Prvé pravidlá

Plán, ktorý Matka Alfonza Mária načrtla v prvých pravidlách bol jednoduchý: ísť k tým, ktorí majú najväčšie ťažkosti spoznať Božiu lásku, pomôcť im zmierniť utrpenie na duchu a na tele, zaujať postoje, ktoré odzrkadľujú totálnu súcitnú lásku

---

⁵⁸ Porov. A. RICHOMME, *Matka Alfonza Mária*, s. 26-27.

⁵⁹ Porov. I. C. BUSSON, *Prihovory*, s. 58.

Vykupiteľa a neustále niest' v modlitbe očakávanie tých, ktorí hľadajú pravé šťastie, ktoré chce Boh dať všetkým ľuďom.

Toto bol pôvodný zámer, základný kameň založenia nového rehoľného inštitútu, ktorý prijal meno Sestry Božského Vykupiteľa.⁶⁰

Skúsenosť mala ukázať, či sa osvedčili pravidlá, ktoré zostavila zakladateľka a superior Reichard pred založením diela. A ukázalo sa, že v podstate vyhovovali. Bolo toho len málo, čo sa muselo zmeniť. V roku 1851 biskup Räss ešte raz poveril štrasburského dómskeho kapitulára Doffnera, aby ich prezrel. Potom, čo boli dostatočne vyskúšané, boli v roku 1855 dané do tlače.⁶¹

K pôvodným patrónom kongregácie, svätému Alfonzovi a svätej Terézii sa pripojil svätý Jozef, ktorého ochranná ruka sa prejavila veľmi účinne a jeho sviatok sa stal hlavným sviatkom kongregácie. Praktické ciele spoločnosti sa teraz ešte viac upresnili.⁶²

Sestry kongregácie budú ošetrovať chudobných chorých v ich vlastných domoch. Postarajú sa o primeranú stravu, príslušné lieky a potrebnú osobnú a posteľnú bielizeň. Budú ošetrovať chorých všetkých ostatných stavov, ktorí ich žiadajú o pomoc.⁶³ Chudobných chorých, starých ľudí, ktorí sú opustení a bez strechy nad hlavou, budú prijímať, ak to bude možné, do svojho domu. A prijímať budú aj chudobné a opustené deti a budú sa o nich starať, pokiaľ to bude potrebné. Chudobných budú podporovať v domoch aj šatstvom, stravou a kde bude potrebné a možné, aj peniazmi.

Pri vykonávaní všetkých týchto skutkov milosrdenstva, mali mať sestry jediný cieľ, ktorým bola Božia sláva a spása duší.

---

⁶⁰ Najprv nazývané Dcéry Božského Vykupiteľa - neskôr premenované, aby sa vyhlo zámene s inou kongregáciou. Porov. K. Krištofová, *Duchovný profil*, Generalát SDR, Rím 2004, s. 8.

⁶¹ Pravidlá Kongregácie Sestier Božského Vykupiteľa v Niederbronne, Ed. Huber, Štrasburg 1855, 20 strán. To isté vyšlo aj vo francúzskom jazyku. Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 61.

⁶² Porov. *Tamtiež*, s. 61.

⁶³ V jednom dodatku sa dopĺňa, že pri nedostatku sestier sa majú uprednostniť chudobní chorí. Porov. *Tamtiež*, s. 62.

Najprv je zdôraznená požiadavka rozjímať nad Najsvätejším Srdcom Ježišovým, ako je to predstavené v evanjeliu. Ježiš je pozorný a súcitný vo svojich konaniach a vo svojich slovách a ukazuje nám, že Boh všetkých miluje. Každému dáva nádej a život a uskutočňuje Božie prisľúbenie. Učeníkov pozýva, aby boli ako on tým, že hovorí: „Chod' a rob podobne!“

Nechat' sa naplniť Ježišovou láskou; učiť sa milovať, ako On miloval, slúžiť, ako On slúžil; skutky, ktoré Ježiš robil ľuďom, robiť ďalej: toto je zámer, ktorý má určovať život Sestier Božského Vykupiteľa.

V úplne sa darujúcim srdci majú Sestry Božského Vykupiteľa svojou existenciou a postojom spolupracovať na vykúpení, keď učia ľudí spoznávať Boha a seba samých vnímať ako Bohom milované deti. Na všetkých miestach, v každej situácii majú vidieť, spolucítiť, prijímať, slúžiť a počúvať Pánovo Slovo: *Čo ste urobili jednému z mojich najmenších, mne ste urobili (porov. Mt 25,45).*

Táto cesta rozjímania v konaní je zhrnutá v konštitúciách, ktoré si už celé generácie Sestier Božského Vykupiteľa odovzdávajú.

Duch dcér Božského Vykupiteľa má byť duchom Ježiša Krista.

3.6 Formácia sestier

Charitatívne účinkovanie sestier si vyžadovalo, aby boli po každej stránke dostatočne pripravené na službu, ktorú mali vykonávať. V prvom rade však išlo o intenzívny náboženský život, na jeho pestovaní Matka Alfonza Mária veľmi trvala.

Bez všetkého predchádzajúceho vzdelania sama vzala do rúk duchovné vedenie sestier. Vo veciach sveta sa nevyznala, ale náboženská sféra, bola pre ňu domácou pôdou. Pohybovala sa na nej s ľahkosťou, lebo jej učiteľom bol sám Kristus a bol to On, ktorý ju urobil schopnou vedúcej úlohy. Jej ozajstným charizmatickým darom bolo viesť duše. Srdečný ostrovtip, ktorý patril k jej charakteristickým črtám, vedel

ľudí rozhodujúco stvárniť a vtlačať im charakter pre celý život. Dokázala to, lebo spájala prísnosť s dobrotou, nechala sa viesť materským citom a nestrácala sa v ustavičných pokusoch.⁶⁴

Zakladateľka sa nevyjadrovala v neurčitých náznakoch. Jasnými slovami viedla sestry k presne vyhranenému cieľu, no nezasahovala nešetrne do najhlbšieho vnútra niektorej sestry. Jednoduchosť jej slov bola veľká a presvedčivá. Žiadne umelé vety. Všetko, čo hovorila, prežila a skúsila, vychádzalo zo skutočného stretnutia s Bohom.

„Nedajte sa, deti moje, pomýliť nevôľou a bojmi. Je mi milšie, keď vás pri vstupe do kláštora vidím, ako sa trápate, než aby ste boli hneď spokojné a šťastné. Neprestajne vám budem opakovať: Neprišli ste sem, aby ste tu našli potešenie, útulnosť. Prišli ste sem, aby ste žili život Ježiša Krista, teda aby ste viedli ukrižovaný život, akým žil náš Majster. Skúmajte ho neprestajne, rozjímajte o ňom deň a noc, aby ste svoj život mohli stvárniť podľa neho.“⁶⁵

Zakladateľka povzbudzovala svoje sestry, aby ich nič neodradilo v boji o spásu duší, no záležalo jej aj na tom, aby sa z nich nestali len ustavične pracujúce Marty, nesmierne dôležité bolo pre ňu sedieť pri Pánových nohách (porov. Lk 10,38 – 42). Láska k Ježišovi bola u nej na prvom mieste. Kontemplatívny život spájala s aktívnym, a súčasne vedela, že vonkajšia činnosť sa musí neprestajne živiť z rozjímavého života.⁶⁶ Sestry neustále pozývala k dôvernému rozhovoru s Bohom v modlitbe a v mlčaní, aby tam našli odpočinok a načerpali nových síl (porov. Mt 11, 28-30).

A nezabúdala im pripomínať: „Deti moje, buďte vždy veselé a radostné. Božie dieťa zdobí vždy len pokoj, jas a radosť!“⁶⁷

---

⁶⁴ Porov. W. NIGG, *Nenápadná svätica*, s. 28.

⁶⁵ Porov. *Tamtiež*, s. 12.

⁶⁶ Porov. *Tamtiež*, s. 31.

⁶⁷ I. C.BUSSON, *Príhovory*, s. 61.

3.7 Zakladanie domov

Dejiny Kongregácie Sestier Božského Vykupiteľa nemožno čítať bez toho, aby nás neprekvapil prudký rozvoj kongregácie.

Dňa 8. apríla 1850 bola v blízkom Reichshofene založená prvá filiálka mimo Niederbronn. Biskup Räss radil nezakladať prvé filiálky ďaleko od materského domu, aby sestry boli vo vzájomnom spojení a v prípade potreby, aby bola možnosť ich preložiť. Toto opatrenie sa v prvých rokoch osvedčilo, lebo skôr akoby bolo možné myslieť na rozšírenie do vzdialených častí, musela sa upevniť a osvedčiť vnútorná organizácia spoločnosti. V prvých rokoch sa teda len výnimočne zakladali filiálky v cudzích diecézach a dôvodom bolo aj to, že tak biskup Räss, ako aj superior Reichard boli tej mienky, že sa má predovšetkým myslieť na potreby vlastnej diecézy. Touto zásadou sa aj spočiatku riadilo.

Po Reichshoffenen nasledovalo vyslanie sestier do Brumathu, Mommenheimu, Andlau, Hochfeldenu, Hagenau, Wasselnheimu, Neuhofenu.⁶⁸

Tak počas dvoch rokov jestvovania kongregácie bolo založených 8 spoločností, ktoré sa nachádzali neďaleko od Niederbronn. Zakladateľka sama sprevádzala sestry na ich nové pôsobiská. V nasledujúcom roku materský dom zriadil spoločnosti v Marientali, Gerstheime, Štrassburgu, Zaberne, Jägertali a Wasenbergu.

Dve posledné menované spoločnosti, ktoré ležali v lesoch pri Niederbronne, boli skutočným dobrodením pre chudobné obyvateľstvo hôr, ktorému Reichardov vikár Lienhard nechal z vlastných prostriedkov postaviť kaplnku na príležitostné bohoslužby. Počas zimy 1851/52 živilo toto spoločnosť okolo 300 chudobných a detí z Niederbronn, Wasenbergu a Neuhofenu.

---

⁶⁸ Tu bol položený základ pre dom pre opustené deti, ktorý bol neskôr premiestnený do Niederbronn. Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 65.

V roku 1852 sa vytvorilo spoločenstvo v Örmingene v dolnom Alsasku, Kientzheime, Geberschweieri, Kolmare, La Chapelle, Altkirche v hornom Alsasku. Po sviatku Všetkých svätých založila sestra Alfonza Mária prvé spoločenstvo na nemeckom území v Speyeri. V Alsasku boli v ešte tomto roku založené spoločenstvá v Rappoltsweileri, Malkirchu a v Mühlhausene. Na konci roka 1853 vzrástol počet členiek spoločnosti na 153.⁶⁹

Tento rýchly rozvoj bol vyjadrením toho, že prvé Sestry Božského Vykupiteľa vlastnili silu presvedčenia a ich konkrétny spôsob konania bol vhodnou odpoveďou na mimoriadne potreby doby. Všetko sa to udialo pod starostlivým vedením zakladateľky, ktorá dbala na to, aby rehoľné spoločenstvo žilo naplno povolaním, ktorého sa mu dostalo (porov. Ef 4,1).

---

⁶⁹ Porov. *Tamtiež*, s. 64-65.

4. LÁSKA K CIRKVI A SPOLOČNOSTI

4.1 Aktuálnosť Matky Alfonzy Márie pri rozpoznávaní znamení doby

Charizma vzbudená Duchom Svätým má odpovedať na určitú zvláštnu potrebu Cirkvi a Božieho ľudu. V histórii rôznych spoločností je to často práve vnímanie istých špecifických potrieb, ktoré podnietilo zakladateľov a zakladateľky darovať život novým dielam.

Aktuálnosť vnímania potrieb doby nemôžeme uprieť ani Matke Alfonze Márii. Ona sama prešla utrpením a rôznymi inými skúškami, čo ju urobilo citlivejšou na vnímanie týchto skutočností v živote iných ľudí.

V prostredí, v ktorom žila, sa ľuďom upierali základné práva a ničila sa ich ľudská dôstojnosť. Prebiehajúca industrializácia síce navonok poskytovala ľuďom nové pracovné príležitosti, no tí, ktorí odišli za prácou do miest, sa stali obeťami vykorisťovania. Už osemročné deti museli pracovať v továrňach a to za minimálnu mzdu.

Rodinám roľníkov, ktorí v posledných rokoch zbierali len veľmi malú úrodu, sa tiež nežilo ľahko. Chudoba a choroba boli v Alsasku čoraz častejšími návštevníkmi. Lekárov bolo málo a nemocníc tiež. Chudobní, ktorí sa do nemocnice nedostali, ostávali doma, kde chýbali potrebné podmienky na liečbu. Medzi ne patrili predovšetkým zlé hygienické podmienky a opustenosť.

V uľahčovaní tejto biedy videla Matka Alfonza Mária možnosť realizácie svojho povolania. Spolu so sestrami navštevovala chorých, najmä chudobných chorých. Ak boli v dome chorí obaja rodičia a nemal sa kto postarať o deti, sestry zaujali úlohu matky a vzali si za povinnosť dostatočne sa im venovať a zabezpečiť potrebné veci.

Táto skutočnosť mala mimoriadny sociálny význam, pretože práve pri ošetrovaní chudobných chorých, často okrem samotného ošetrovania, chorí potrebovali podporu a zabezpečenie v domácnosti. Zvlášť keď ochorela matka a pri udržiavaní

domácnosti chýbalo to najpodstatnejšie, sestra sa mala ujať aj domácej práce. Ošetrojúca sestra bola povinná postarať sa aj o maloleté deti, bola teda ošetrovateľkou a zároveň matkou. V prípadoch veľkej chudoby, ktorá mala v štvrtiach veľkomiest hrozivé rozmery, bolo potrebné osobitne sa postarať o potraviny, oblečenie a posteľné prádlo.⁷⁰

Podomové ošetrovanie sa tak stalo jej prvou odpoveďou na potreby doby.

Členky kongregácie pochádzali zo strednej vrstvy obyvateľstva, boli to dcéry jednoduchých ľudí. Podmienky prijatia vychádzali v šľachetnej forme v ústrety sociálnemu cíteniu dnešnej doby. Žiadne ohľady na životný stav, vzdelanie alebo majetok neboli smerodajnými ukazovateľmi, tu platila iba mravná hodnota osôb, ktoré klopali na dvere kláštora, ich čistá a dobrá vôľa a ostatné kvality potrebné pre ich povolanie

„Rehoľu tvoria - v jednote s Najsvätejším Srdcom Ježiša a Márie a pod ochranou svätého Alfonza Márie de Liguori a svätej Terézie Avilskej - panny osvedčených čností, ktoré sú naplnené láskou k Bohu a k blížnemu. Toto je jediná potrebná podmienka prijatia do rehole. Výbava sa nepožaduje. Ak sa výbava dá dobrovoľne po zložení profesie, alebo sa ponúknu dary, tak sa táto výbava a dary príjmu. Tým sa má zachovať ten duch chudoby, ktorý požadoval Božský Vykupiteľ od bohatého mladíka, aby ho priviedol na cestu dokonalosti: *Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!* (Mt 19, 21).“⁷¹

Dcéry jednoduchých ľudí, ktoré poznajú ich biedy a potreby, sa k týmto ľuďom znovu vracali skromne, bez akéhokoľvek vzbudenia pozornosti, roznášajúc požehnanie medzi trpiacich ľudí.⁷²

Ďalšou starosťou, ktorá sa nedala prehliadnuť, boli opustené deti. Sestry im poskytovali bývanie, stravu, oblečenie a tiež potrebné vzdelanie a prípravu na

---

⁷⁰ Porov. *Tamtiež*, s. 236.

⁷¹ *Prvé pravidlá Kongregácie sestier Božského Vykupiteľa*, Niederbronn, 1849, 2. kap., b. 4.

⁷² Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 246.

sviatosti. Len v samotnom Alsasku vlastnila kongregácia 5 sirotincov, ktoré v roku 1913 prichýlili 877 sirôt. Ich snahou bolo pripraviť deti na život. Viac nadaným deťom pomohli k vyššiemu vzdelaniu. Pri všetkom, čo robili, nezabúdali ani na prípravu na život viery.

V značnej miere bola kongregácia účastná aj v ďalších oblastiach starostlivosti o deti a mládež. Sestry sa snažili na ne výchovne pôsobiť, aby sa vyhli mravnému úpadku, osobitnú pozornosť pritom venovali mladým dievčatám.

Matka Alfonza Mária i jej sestry vedeli, že žiadna stavba neobstojí bez pevného základu, a tak je to aj v živote ľudí. Preto mali oči i srdce otvorené, aby našli tých, ktorým tento základ chýba a s Božou pomocou ho postavili.

Otvorenosť privádzala Matku Alfonzu Máriu a jej sestry nielen do príbytkov chudobných a chorých, ale aj na bojové polia. Keď v roku 1854 medzi Ruskom a Tureckom, podporovaným Anglickom a Francúzskom, vypukla tzv. Krymská vojna, bolo to pre dejiny ošetrovania dôležitým medzníkom, pretože tu už podľa Ženevských konvencií sa Francúzi po prvý raz pokúsili použiť ženy - zdravotníčky v rozšírenejšej miere ako doteraz⁷³ v ambulanciách vojnových línií. Kým Angličania nasadili pre svoje vojská nie malé hygienické opatrenia, vojenská správa Francúzov získala veľký počet rehoľných sestier pre poľné vojenské lazarety. Až do konca novembra ostalo na Kryme vo francúzskych lazaretoch 62 ošetrovateliek z viacerých rehoľných kongregácií.

Od mladej niederbronskej kongregácie vyžiadala francúzska vláda 10 sestier pre ďaleko vzdialené krymské bojisko. Tak veľa ich však materský dom, ani po vyžiadaní zo všetkých strán, nevedel nazbierať. Matka Alfonza Mária tam nakoniec poslala päť najodvážnejších, na každú obeť pripravených sestier, s francúzskou expedíciou.

Sestry nechýbali ani v taliansko-rakúskej vojne v roku 1859 a podobne aj pri iných nepokojoch.

---

⁷³ V Napoleonovej armáde už boli častejšie nasadené zdravotné sestry. Porov. *Tamtiež*, s. 184.

4.2 Úsilie o dosiahnutie uznania kongregácie

Štrasburský biskup Räss dal súhlas so založením kongregácie v roku 1849 a od začiatku si ju vzal pod svoju ochranu. S odstupom času to bol znovu biskup Räss, ktorý v roku 1853 urobil prvé kroky k dosiahnutiu štátneho schválenia kongregácie.

Vynikajúci verejnoprospešný význam inštitútu neostal pred štátnymi úradmi skrytý. Už v roku 1852 sa štátne úrady domáhali služby sestier, aby pri veľkých záplavách, ktoré ťažko poškodili niektoré oblasti Alsaska, boli poslané na pomoc do najviac postihnutých oblastí.

Samozrejme, i vedeniu kongregácie veľmi záležalo na tom, aby v záujme ďalšieho úspešného rozvoja kongregácie dosiahla štátne schválenie, čím by mohla uzatvárať zmluvy a oficiálne vystupovať. Doposiaľ pri získavaní nehnuteľností ich generálna predstavená nadobúdala ako zástupkyňa kongregácie na svoje meno. Vždy to však takto nemohlo byť.⁷⁴

Na prvý pokus biskupa Rässä bola žiadosť zamietnutá. K získaniu štátneho uznania sa museli rehoľné pravidlá predložiť a vo všetkej otvorenosti prerokovať vo francúzskom parlamente. V snahe vyhnúť sa týmto nepríjemnostiam, radilo sa podať akékoľvek už schválené pravidlá nejakého iného spoločenstva. To zase bolo odmietnuté zo strany kongregácie. No biskup Räss tu uplatnil svoje schopnosti sprostredkovateľa a vymohol štátne uznanie.⁷⁵

V nasledujúcich rokoch cholery mohli štátne úrady rôznych okresov vystaviť niederbronnským sestrám najkrajšie svedectvo hrdinskej odvahy.

Dňa 6. novembra 1854 nasledovalo vytúžené štátne uznanie, ktoré dalo kongregácii práva právnickej osoby.

Štátne schválenie dalo spoločnosti pevný základ, na ktorom sa mohla kongregácia ďalej rozvíjať, najprv vo vlastnej krajine a neskôr aj mimo nej.

---

⁷⁴ Porov. *Tamtiež*, s. 72.

⁷⁵ Porov. G. SCHNEIDT, *Poučenia o živote ctihodnej Matky Alfonzy Márie (Alžbeta Eppingerová)*, Provinciálny dom St. Josef, Neumarkt/Opf. 1949, s. 43.

Rýchlejšie než sa očakávalo, napriek všetkým odporcom, ktorým bol rozkvet niederbronnského diela trňom v oku, začali vznikať nové spoločenstvá.

Hádam nikto nehľadel na toto zázračne rastúce a rozvíjajúce sa dielo s väčším zadosťučinením ako štrasburský biskup Andrej Räss. Napriek všetkému dielo dorástlo na organizáciu vzbudzujúcu úctu, ktorého požehnanie sa rozšírilo do rôznych krajín.

Doteraz bola spoločnosť schválená len diecéznym biskupom a nepriamo aj inými biskupmi, v ktorých diecézach bola činná. Štrasburský biskup Räss ešte nežiadal o schválenie Rímom a to z toho dôvodu, že chcel počkať, kým sa nová spoločnosť upevní, rozšíri a osvedčí. Preto ani v Ríme neinformoval o činnosti sestier počas prvých ôsmich rokov od jej vzniku. Na druhej strane predsa dostala kongregácia pre biskupov a regulárov správy o jej jestvovaní, pretože sa 16. januára 1858 pýtal prefekt tejto kongregácie Rässä, či pod menom 'Sestry Božského Vykupiteľa' pôsobi v jeho biskupstve duchovné spoločenstvo a či už bolo schválené príslušným biskupom alebo Rímom, ďalej čomu sa venuje a či sa nemôže zameniť so sestrami s podobným názvom, ktoré žijú podľa pravidiel svätého Alfonza.

Dňa 2. februára Räss na to odpovedal a podal presnú správu o niederbronnskej kongregácii, o druhu ich činnosti, o ich rehoľných šatách, ktoré ich odlišujú od iných kongregácií. V závere správy biskup Räss až tu vyjadril želanie, aby sa pracovalo na schválení kongregácie Svätou stolicou.⁷⁶ Kvôli tejto záležitosti sa obrátil štrasburský biskup s prosbou na všetkých biskupov diecéz, kde už sestry pôsobili, aby mu vystavili svedectvo o ich činnosti a správaní, aby ho potom mohol predostrieť Svätej stolicí. Všetci oslovení preláti toto želanie ihneď splnili. Ich svedectvá sú v kronike kongregácie stránkami plnými skutočného uznania.

Kardinál a arcibiskup z Besanconu dosvedčuje, že sestry s horlivosťou vykonávajú všetky skutky kresťanskej lásky pri deťoch, chorých a chudobných a

---

⁷⁶ Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 84.

svojím životom všade prispievajú k povzneseniu duchovného života.⁷⁷ Biskup z Nancy sa o nich vyjadruje, že sú stále pripravené nasadiť svoj život za trpiacich bratov a sestry a všetky skutky lásky k blíznym vykonávajú s horlivosťou⁷⁸. Zo svojho biskupského mesta Langres biskup hlási, že sestry poskytujú chudobným a trpiacim každý druh telesnej a duchovnej starostlivosti a svojím jednoduchým, pokorným a obetavým životom, si získali úctu a sympatie veriacich v najvyššej miere⁷⁹. Biskup zo St. Dié si túžobne želá, aby sa počet sestier uprostred jemu zvereného stáda zväčšil, pretože vládne medzi nimi veľký duch obety a lásky k chudobným a chorým⁸⁰. Podobne biskup z Metz vyjadruje svoje uznanie⁸¹.

Rovnako nemeckí preláti tiež nie sú menej štedrý v uznaní sociálnej a charitatívnej činnosti sestier v ich diecézach. Kardinál Rauscher, arcibiskup z Viedne rád dosvedčuje o úspešnom účinkovaní sestier v starostlivosti o chorých a pri výchove dievčat, cení si ich zbožný a pokorný život. Mníchovský arcibiskup Gregorius Scherr dosvedčuje⁸², že sestry sa noc a deň venujú skutkom milosrdenstva a od každého si získali pochvalu a uznanie. Vo Würzburgu vyzdvihol generálny vikár Reißmann⁸³ okrem príkladného života cnosti, aj odvahu zdravotných sestier k obeti, ktorá nachádza rovnaké uznanie ako u protestantov tak u katolíkov. Biskup Mikuláš Weis zo Speyer dosvedčuje, že rehoľné sestry všade dávajú najlepší príklad a svojím milosrdným účinkovaním sú ozdobou Cirkvi a štátu sú na veľký úžitok⁸⁴. Arcibiskup z Freiburg, Hermann von Bicari, komentoval svedectvo, ktoré poslal biskupovi Rässovi týmito slovami: Na moju veľkú radosť

---

⁷⁷ List zo dňa 18. 12. 1858. Porov. In: *Tamtiež*, s. 85.

⁷⁸ List zo dňa 20. 12. 1858. Porov. In: *Tamtiež*, s. 85.

⁷⁹ List zo dňa 20. 12. 1858. Porov. In: *Tamtiež*, s. 85.

⁸⁰ List zo dňa 20. 12. 1858. Porov. In: *Tamtiež*, s. 85.

⁸¹ List zo dňa 23. 1. 1859. Porov. In: *Tamtiež*, s. 85.

⁸² List zo dňa 28. 1. 1859. Porov. In: *Tamtiež*, s. 86.

⁸³ List zo dňa 26. 7. 1858. Porov. In: *Tamtiež*, s. 86.

⁸⁴ List zo dňa 21. 12. 1858. Porov. In: *Tamtiež*, s. 86.

všetci kňazi, ktorí sú poverení duchovným vedením týchto sestier, vydali o nich skutočne vynikajúce svedectvo⁸⁵.

Andrej Räss podporený čestnými svedectvami svojich spolubratov v biskupskom úrade sa obrátil v slávnostnom liste zo dňa 29. novembra 1859 na Svätého Otca. Najprv v ňom krátko podáva správu o založení a ciele kongregácie z Niederbronnu, ktorá sa od začiatku odlišovala od každej inej kongregácie. Spočiatku to bol len inštitút určený na opatrovanie chorých, chudobných a sirôt v štrasburskej diecéze, ale už dávno prekročil jej hranice a zakladá spoločenstvá aj v iných diecézach. Do tejto chvíle bola kongregácia pod autoritou diecézneho biskupa, pre ktorého bolo milou povinnosťou sa usilovne starať o strom, ktorý vyrástol zo skromného semienka. Teraz, keď už priniesol bohaté ovocie tým, čo tieto sestry získali pre vzrast zásluh v celej Cirkvi, a keď osobitne v strašnom čase cholery vydali hrdinský dôkaz lásky k blížnemu, biskup prosí, aby Svätý Otec sám zobral novú kongregáciu pod svoju ochranu, udelil jej práva a privilégia potvrdené kanonicky a schválil jej konštitúcie. Priložené početné svedectvá mali byť podporením tejto prosby.

V Ríme sa však nenáhlili. Úrady pracujú s múdrou rozvážnosťou. Preto trvalo ešte niekoľko rokov, kým v Niederbronne obdržali pápežské potvrdenie. Predtým dostala kongregácia pochvalný dekrét, vydaný dňa 7. marca 1863, ktorým Svätý Otec inštitút uznáva a odporúča. Zároveň však tomuto dekrétu boli pridané pripomienky. Názov kongregácie bolo potrebné zmeniť, od tej chvíle sa volala Sestry Najsvätejšieho Spasiteľa, ďalej bol návrh na zmeny v konštitúciách, pripomienky sa týkali aj prípadov, na ktoré bol potrebný súhlas generálnej rady, tie museli byť konkrétne vymenované a patrili k nim obliečka, profesia, predaj, príjem kapitálu a zmluvy.

V postoji diecézneho biskupa ku kongregácii sa stanovilo, keďže sa jednalo o inštitút rozšírený do mnohých biskupstiev, aby biskup diecézy, v ktorej sa

---

⁸⁵ Dňa 10.1.1859; spolu boli poslané správy dekana F.A. Hauck z Heidelberg, vikára F.X. Höll z Karlsruhe a spovedníka sestier Burger z Rastatt. Porov. *Tamtiež*, s. 86.

nachádzal materský dom, nezasahoval do vedenia kongregácie a menoval generálnu predstavenu. Biskup diecézy, v ktorej sa bude konať generálna kapitula, bol delegovaný Svätou stolicou ako predsedajúci, aby viedol kapitulou, potvrdzoval voľbu generálnej predstavenej a Posvätej kongregácii posielal správu o priebehu kapituly.

Tieto a iné stanovené podmienky mala splňať každá kongregácia, ktorá žiadala o pápežské schválenie a niektoré z týchto podmienok sa ešte v niederbronnskej rehoľnej kongregácii nezachovávali. Biskup Räss aj naďalej ponechal zakladateľke slobodu, čo sa týkalo vnútorného vedenia kongregácie.⁸⁶

Dňa 7. novembra 1865 prosil biskup Räss Rím po druhýkrát o pápežské schválenie. Tentokrát nedalo na seba dlho čakať. Obdržali ho dňa 11. apríla 1866. Týmto bola kongregácia uznaná ako kongregácia s jednoduchými sľubmi, pod autoritou generálnej predstavenej. Avšak toto schválenie sa ešte netýkalo pravidiel, na ktoré si v Ríme výslovne vyhradili trochu dlhší čas na preskúmanie.⁸⁷

V materskom dome zavládla radosť. Hlboká oddanosť a láska k Cirkvi a k spoločnosti, ktoré Matka Alfonza Mária denne zahŕňala do svojich modlitieb praktizovala so svojimi sestrami, priniesla svoje ovocie.

---

⁸⁶ Porov. *Tamtiež*, s. 88.

⁸⁷ Porov. *Tamtiež*, s. 91.

5. PODIEL MATKY ALFONZY MÁRIE NA BUDOVANÍ BOŽIEHO KRÁĽOVSTVA V INTENCIÁCH VLASTNEJ CHARIZMY

5.1 Rozvoj kongregácie

„Božie požehnanie sa prejavuje v rôznych znakoch Božieho Ducha, ktoré sú do kongregácie vtlačené. Prvým a najväčším z týchto znakov je láska k Ukrižovanému, ktorá sa prejavuje v živote podľa evanjeliových rád. V porovnaní so svetom majú sestry ešte iný znak odlišenia, a to obetujúcu sa lásku k blíznym. Milovať Ježiša v jeho bratoch, Ježiša ošetrovať v chorých, podporovať Ježiša v jeho chudobných, to je vaša osobitná a vám vlastná úloha. Aké nádherné je toto povolanie, mať účasť na poslaní Božieho Syna, ktorý prišiel, aby hľadal a uzdravoval, čo sa stratilo a s mimoriadnou záľubou vyhľadával najchudobnejších, najviac chorých a najopustenejších, aby na nich potom vykonal svoje úžasné zázraky! Verne nasledujúc tento príklad, od začiatku neľutujúc žiadnu námahu a únavu a dávajúc sa s toľkou obetavosťou. O tom svedčia mnohé prázdne miesta, ktoré vo vašich radoch v takom krátkom čase spôsobila smrť.“⁸⁸ Týmito slovami sa Sestrám Božského Vykupiteľa prihovril pri príležitosti pápežského schválenia kongregácie profesor kňazského seminára v Štrasburgu Ignác Simonis⁸⁹, keď spolu s nimi vzdával Bohu vďaku za toto požehnanie.

---

⁸⁸ *Tamtiež*, s. 91–92.

⁸⁹ Ignác Simonis sa narodil 12. 3. 1831 v starobylom mestečku Ammerschweier v hornom Alsasku. Jeho otec František Jozef Simonis a jeho matka Agáta Schwindenhammer boli majetní vinohradníci, preto svojmu jedinému synovi mohli dovoliť akékoľvek štúdiá. V malom seminári v Štrasburgu začal Ignác svoje štúdiá latinčiny, po ukončení ktorých vstúpil do štrasburského seminára. Vo veku 21 rokov v roku 1852 absolvoval teologické štúdiá. Kvôli svojmu veku mohol byť vysvätený až v júni 1854. Biskup Räss ho podľa vtedajších zvykov vymenoval za učiteľa na novozaloženom učiteľskom inštitúte, tzv. Collège libre v Kolmar. Mladý profesor najprv vyučoval latinčinu a gréčtinu, neskôr fyziku a chémiu. V roku 1863 povolal do kňazského seminára, kde prednášal Sväté písmo. V októbri 1866 prijal miesto farára v Rixheime. Pre svojich farníkov sa stal vzorným farárom, pre chorých tešiteľom, pre chudobných starostlivým otcom, ktorý plným priehŕstím rozdával zo svojho vlastného majetku. Pre mládež bol podporou a učiteľom, pre rodičov stále pripraveným

Po tejto slávnostnej svätej omši povedala generálna predstavená okolostojacim sestram, že Ignác Simonis by mal byť raz povolaný viesť kongregáciu a toto boli skutočne prorocké slová.

Nie človek, ale Boh to zariadil tak, ako to zvykne v takých prípadoch zariadiť. Vybral si to, čo bolo v očiach ľudí malé a opovrhnutia hodné, aby to pozdvihol nie na oslavu nejakého ľudského nástroja, ale aby zjavil svoju všemohúcnosť, urobil to na oslavu svojej lásky. Tak začínajú všetky Božie diela a tak všetky aj rastú.

A rástlo aj dielo, ktoré Boh zveril Matke Alfonze Márii. Potešujúci rast kongregácie nastal príchodom sestier z Francúzska, Nemecka a Rakúska a stále sa zväčšoval. A ako sa začali otvárať spoločenstvá aj mimo štrasburského biskupstva, bolo predstaveným zrejmé, že budovy v Niederbronne nebudú vždy stačiť. Superior Reichard, ktorý sa v marci 1856 definitívne vzdal svojho úradu farára, aby sa celkom mohol venovať kongregácii,⁹⁰ sa musel včas postarať o to, aby v budúcnosti mal kde ubytovať narastajúci počet sestier. Zväčšiť práve zriadené kláštorné budovy nebolo možné, pretože v okolí sa už nedal získať žiadny pozemok na stavbu.

---

poradcom a pre deti bol dôverným priateľom. Stále mal otvorené oči pre sociálne krivdy a nespravodlivosti a citlivé srdce pre trpiacich a vydedencov tohoto sveta.

V roku 1872 prevzal vedenie kongregácie a Boh to požehnával. Tentokrát vybral biskup Räss pravého muža. Vo svojich 42 rokoch bol mužom zrelého veku. Bol nositeľom všetkých potrebných vlastností pre nový úrad. Prenikavú silu ducha spájal so svojou železnou vôľou, ktorú neodstrašila žiadna prekážka. V hlbokéj zbožnosti spájal rozum a ducha, takže mal obdivuhodnú schopnosť poznať ľudské duše. Tieto vlastnosti prežiarené nekonečným duchom obeti urobili z neho rodeného formátora.

Nový spirituál si hneď od začiatku získal dôveru spoločnosti. Videl, že keď chce vyviesť kongregáciu z ťažkostí, v ktorých sa ocitla a priviesť ju k novému rozvoju, nemôže sa uspokojiť s pasívnym pôsobením svojho predchodcu. Najprv svoju pozornosť upriamil na celkové obnovenie ducha jednoty, pretože to bolo najviac a dosť dlho v ohrození. Pod vplyvom jeho silnej osobnosti sa mu to podarilo nad očakávanie veľmi rýchlo. Od chvíle, keď sa stal superiorom kongregácie vkladal všetku svoju obdivuhodnú energiu a silu do služby diela, ktoré mu bolo zverené. Nezištne sa snažil o jeho vzrast a nechýbalo mu Božie požehnanie. Porov. *Tamtiež*, s. 122.

⁹⁰ Jeho nástupcom bol farár Rausch. Superior Reichard by bol najradšej videl vikára Lienharta ako svojho nástupcu. Samotná vláda, ktorá pre farnosť druhej triedy podľa konkordátu schvaľovala farára, vikára nechcela schváliť, nakoľko v afére falošného nárokovania si Richmonta na trón hral dôležitú úlohu. Porov. *Tamtiež*, s. 74.

Nečakane sa naskytla vhodná príležitosť. Majitelia zámku,⁹¹ rodina grófa Karola Augusta von Strahlenheim z Oberbronn, ktorý sa nachádzal na začiatku dediny Oberbronn, ho chceli predať aj so všetkými okolitými pozemkami. Malebná a zdravá poloha pozemku sa zdala byť veľmi vhodná pre zriadenie noviciátu. Napriek málo výhodným finančným pomerom v materskom dome nezaváhali a využili dobrú príležitosť. Dňa 17. decembra 1857 bola s dedičmi Strahlenheimovými uzavretá predbežná kúpna zmluva. Pri nízkej kúpnej sume 60 000 frankov bol obchod pre kongregáciu nanajvýš výhodný. Cisárskym dekrétom zo dňa 7. júla 1859 bolo nadobudnutie zámku pre kongregáciu zákonne uznané.⁹²

Už v lete 1858 bol do nového sídla preložený noviciát, avšak tomuto účelu mohlo slúžiť len so značnými výdavkami. Drevené oplotenie parku a záhrady bolo nahradené múrom. Pravé krídlo hornej budovy, v ktorom boli stajne pre kone, bolo upravené a núdzovo sa tam zriadila kaplnka. Nad ňou boli priestory pre noviciát. Výchovu noviciiek Matka Alfonza Mária zverila opäť novicmajsterke sestre Márii Jozefe. Do roku 1870 zostal noviciát v Oberbronne, neskôr bol opäť pripojený k materskému domu v Niederbronne. V roku 1880 sa stal Oberbronn materským domom, novou kolískou rýchlo sa rozvíjajúcej kongregácie.⁹³

5.2 Rozšírenie kongregácie

Potom, čo sa kongregácia pevne usídlila najprv v domácej diecéze, mohlo sa myslieť na zakladanie spoločnstiev aj v iných diecézach. Spočiatku zakladateľka vo svojej prezieravej múdrosti mala obavy poslať svoje sestry tak ďaleko. V

---

⁹¹ V stredoveku tu sídlili šľachtici z Born. V roku 1587 zriadil gróf Ludwig von Leinigen novostavbu, ktorá bola v roku 1669 sčasti zničená. Vo francúzskej revolúcii sa vydražila ako národný majetok, a tak prechádzal majetok z vlastníka na vlastníka a naposledy v roku 1824 ho prevzal gróf von Strahlenheim, manžel grófkvy von Löwenhaupt. Porov. *Tamtiež*, s. 78.

⁹² V zastúpení cisára, ktorý bol v tom čase v Taliansku to podpísala cisárovná Eugénia. Porov. *Tamtiež*, s. 78.

⁹³ Porov. *Tamtiež*, s. 79.

neskorších rokoch, keď s radosťou a vďakou voči Bohu mohla sledovať rozvoj diela, rozvinula priam horúčkovitú činnosť pre jeho rozšírenie, ktorá rozvážneho superiora chvíľami naplňala obavami a ako neskôr uvidíme, nie bez príčiny. No v danej chvíli vedela tieto obavy rozumnými dôvodmi rozohnať.⁹⁴

V susednej diecéze Metz bol už v roku 1851 v Saarlben založený dom. V nasledujúcom roku prišla na rad diecéza Speyer, ktorej najvyšší pastier bol Rässovým dôverným priateľom, najprv jedna komunita v Speyeri, skoro na to nasledovala ďalšia v roku 1854 v Landsthuli a o rok neskôr v Herxheime a Rülzheime.

V arcidiecéze Besancon bolo prvé spoločenstvo v Ornans v roku 1853 a s odstupom času vznikla komunita v Marnay v roku 1862. V biskupstve Nancy malo založenie domu v Pont-á-Mousson v roku 1853 za následok zriadenie ďalších komunít v Lunéville a Toul v rokoch 1855-1856. V diecéze St. Dié vznikli spoločenstvá v priebehu rokov 1855-1864 v Epinal, Tendon, St. Dié a Gererdmer. V Langres bola založená prvá komunita v roku 1857 a v Chalons o dva roky neskôr.

No spoločenstvá niederbronnských sestier sa z materského domu v priebehu niekoľkých rokov rozširovali aj do katolíckeho Nemecka. Dievčatá, ktoré opustili svoju nemeckú vlasť, aby v Niederbronne zasvätili svoj život Bohu a službe blížnym, sa s radosným srdcom vracali naspäť ako rehoľné sestry, kde ich s túžbou a láskou prijali. Würzburšké biskupstvo bolo nimi obdarené najviac, v rokoch 1855-58 vznikli domy v Kissingen, Werneck, Würzburg, Dettelbach, ďalšie komunity boli otvorené v priebehu roku 1860 v Kitzingen, Karlstadte, Heidingsfelde, Arnstein, Aschaffenburg a v rokoch 1861 – 1865 vznikli spoločenstvá v Lohr, Haßfurt, Ochsenfurt a Miltenberg.

Vzdialená Viedeň privítala prvé sestry v roku 1857. V ďalekej maďarskej krajine, v Šoproni v diecéze Győr vzniklo spoločenstvo v roku 1863.

---

⁹⁴ Porov. *Tamtiež*, s. 82.

Od roku 1857 otvorila niederbronnským sestrám svoje brány tiež mníchovská arcidiecéza. V samotnom meste Mníchov vznikli po sebe tri komunity. V rokoch 1858 – 67 a v nich boli otvorené domy v Haidhausen, Fürstenfeldbruck, Laufen, Tittmoning, Tegernsee. V biskupstve Eichstätt boli založené komunity Hilpoltstein v roku 1858 a Kipfenberg v roku 1867. V arcidiecéze Freiburg v roku 1857 zapustili korene sľubne sa rozvíjajúce spoločenstvá v Karlsruhe a v nasledujúcom roku v Heidelberg, Rastatt, Bruchsal a Mannheim. V diecéze Mainz dom v Darmstadte otvoril bránu celému radu nových spoločenstiev, ktoré za svoj vznik vďačia ešte zaangažovanosti zakladateľky. Boli to komunita v Heppenheim, ktorá vznikla v roku 1861 a komunity v Bensheim, Dieburg, Seligenstadt založené v roku 1867.⁹⁵

Medzi rokmi 1849 a 1867 nasledujú generácie Sestier Božského Vykupiteľa rozličných národností s rozmanitým vzdelaním, preniknuté milosťou, ktorú dostalo roľnícke dievča v Niederbronne a presadzujú ju do svojho života a svojej činnosti všade, kde sú poslané. A tak toto Božie dielo rástlo aj napriek mnohým protirečeniam a neúspechom, ktoré zakladateľka zažívala.

5.3 Snaha o prehĺbenie spirituality

Duch založenia je skutočnosť, ktorá je živá ako duchovné dedičstvo a dáva inštitútu jeho vlastný charakter. Tento duch, ktorý spôsobuje založenie, povoláva členov a je ako prúd, ktorý ich zjednocuje, napriek ľudským a sociálnym rozdielom. Je to duch, ktorý musí byť zachovaný a stále prehlbovaný.

Matka Alfonza Mária upiera svoj zrak na Krista Vykupiteľa, neustále rozjíma nad jeho utrpením a z neho čerpá všetku silu. K tomuto pozýva aj svoje sestry. Je to pozvanie k pravému prežívaniu rehoľného života. Na tejto ceste je potrebné niečoho sa aj vzdať a nie je to vôbec ľahké. Zakladateľka to vie a napriek tomu hovorí

---

⁹⁵ Porov. *Tamtiež*, s. 83-84.

o umŕtvovaní ako o pomoci na ceste. Nestráca však zo zreteľa jeho podstatu. To, čo podporuje pokoj, čo prispieva ku ľahčeniu života pre seba a iných, čo iných rozosmeje, rozveselí, to nikdy nebolo a nebude zbytočným. Keby v domoch sestier toto zaniklo, odišlo by veľa dobrého.⁹⁶

Zriekať sa vlastnej vôle môže byť veľmi ťažké, lebo smeruje proti vlastnej prirodzenosti, no nakoniec je vždy osožné. Preto je potrebné vidieť v tom zmysel. Matka Alfonza Mária sa zriekla svojej vôle, lebo chcela vlastniť Boha a tento cieľ ukázala aj sestram. Askéza bez sebazaprenia by bola len klamnou predstavou. Vnútorne oslabení máme tendenciu dopriať si, a tu môže naša snaha po dokonalosti skončiť.

Jej chápanie umŕtšovania bolo také, aké v Cirkvi: vážne a mierne. Ak neveríme v nutnosť umŕtšovania, nemáme svoj rehol'ný život v ruke a ešte menej v srdci.

Modlitba je ďalšou skutočnosťou, ktorá má prenikať nášho ducha. Iba ten človek sa bude modliť, v duši ktorého žije pravá túžba po Bohu. Modlitba nech vždy vychádza zo srdca. Ako sa rozpráva dieťa s otcom, tak sa máme rozprávať s Bohom. Môžeme ho prosiť o všetko. Veľkým nebezpečenstvom však môže byť povrchnosť. Musíme ísť do hĺbky a usilovať sa, aby naša dôvera Bohu stále viac rástla a prehlbovala sa. Pravá a skutočná modlitba musí robiť človeka lepším.⁹⁷

Matka Alfonza Mária rozpráva ešte o láske k blížnemu. Aj to patrí k zmyslu a duchu kongregácie. Láska sestier má byť činná medzi spolusestrami a ústretovej aj voči členom iných spoločenstiev. Okrem toho chce, aby sestry mali v sebe vždy trocha radosti, lebo takto sa ľahšie odoláva pokušeniam. Medzi sebazáporom a radosťou je vnútorná spojitosť. Ak to nevidíme, tak sa nepozerala dostatočne hlboko.

Veľmi rada rozpráva zakladateľka o utrpení. Človek nie je stvorený pre utrpenie. No ono nám pomáha byť pred Bohom stále zrelší, vždy podobnejší Ježišovi v ochote

---

⁹⁶ Porov. G. SCHNEIDT: *Poučenia o živote ctihodnej Matky Alfonzy Márie*, s. 51.

⁹⁷ Porov. *Tamtiež*, s. 53.

trpieť. Človek sa bude obávať utrpenia a bude mať voči nemu odpor, ale ako kresťan rozumie, že utrpenie má hodnotu, keď má pritom správny úmysel. Utrpenie je znamením, že Boh je s nami. Boh, ktorý nás miluje.⁹⁸

Duch Sestier Božského Vykupiteľa mal a stále má byť Duchom Ježiša Krista. Toto bol ideál, ktorý zakladateľka predložila sebe i svojim sestrám, aby mohli vlastniť Boha.

---

⁹⁸ Porov. *Tamtiež*, s. 54.

6. POSLEDNÁ ETAPA ŽIVOTA A ČINNOSTI MATKY ALFONZY MÁRIE

6.1 Hľadanie a služba Božej vôle

„Počas môjho utrpenia som stále myslela na to, čo som Bohu už v detstve sľúbila: zachovať si čisté srdce, snažiť sa o svätosť a vo všetkom konať Božiu vôľu.“⁹⁹

Cieľom života Matky Alfonzy Márie bola Božia úcta a plnenie jeho vôle. Na túto skutočnosť poukazuje celý jej život. Cítila sa absolútne závislá na pomoci a milosti zhora. Jej dôvera v Boha ju poháňala dopredu. Bol to základný kapitál, ktorý mala k dispozícii pri založení kongregácie.

Boh cez osobu Matky Alfonzy Márie dal život novému dielu, ktoré malo ohlasovať jeho lásku ľuďom a vlievať dôveru v neho chudobným, trpiacim a hriešnikom, aby nikto neostal bez nádeje. Bolo to teda dielo nádeje, ktoré malo vychádzať z dôvery. Matka Alfonza Mária vedela pomôcť druhým, pretože najprv z osobnej skúsenosti vedela, čo osobne Boh očakáva od nej. Sestrám často hovorila: „Keď Boh bol tak dobrý, že si nás vyvolil, nemáme mu za to prejaviť bezhraničnú dôveru?“¹⁰⁰ Tieto slová pôsobili na sestry práve preto, lebo dôvera tejto Božej služobníčky bola neotrasiteľná. Bola jej dopriata milosť poznať pomínelosť tohto sveta, a preto svoj pohľad upriamila len na Boha a na večný život.

Telesne a duševne veľmi trpela, no napriek tomu si stále zachovala veselosť. „Keď trpíte, nemajte smutnú tvár. Utrpenie môže už teraz urobiť dušu šťastnou. Musela som veľa vytrpieť a môžem vás uistiť, že som bola pritom šťastná. Kto

---

⁹⁹ *Tamtiež*, s. 71.

¹⁰⁰ Porov. A. GUTH, *K procesu blahorečenia*, s. 15.

nezištne trpí, chcel by trpieť celý svoj život. Je ťažké umŕtvovať sa iba niekoľko rokov, keď myslíme na to, čo nás čaká v nebi? Teraz je čas boja, obety.“¹⁰¹

Život naplnený utrpením sprevádzalo šťastie, lebo umožnilo Matke Alfonze Márii plniť Božiu vôľu a nasledovať Krista v jeho utrpení. Pomáhalo jej dozrievať pre jednotu s Kristom a zároveň pre službu bližným.

6.2 Totálne pripútanie sa ku Kristovi

Vnútorňy kruh poznávania a plnenia Božej vôle v živote Matky Alfonzy Márie je založený na Božom slove: *nežijem už ja, ale vo mne žije Kristus* (Gal 2,20).

Pred Božou tvárou musí človek zmeniť svoj postoj a nežiť viac zo seba, ale z Boha, nežiť viac pre seba, ale pre Boha, nedôverovať viac sebe, ale Bohu. Bol to postoj Matky Alfonzy Márie, ktorý nadobudla, keď mala svoj pohľad stále upretý na Krista (porov. Hebr 12,2).

V poslednom roku života bola zakladateľka na pokraji svojich síl, bola totálne vyčerpaná. Správy z tej doby uvádzajú, že v jej očiach bol zvláštny lesk a na tvári mala pokojný úsmev.

V tom čase založila posledný dom v Silisheime (Alsasko), kde sestry prevzali domácnosť v seminári na žiadosť biskupa Rässa.

V auguste 1866 sa chcela zakladateľka vydať na cestu a vykonať vizitáciu, ale nemohla, lebo bola príliš slabá. V decembri toho istého roku sa s vypätím všetkých síl prinútila ešte raz opustiť Niederbronn. Navštívila celý rad domov, najmä v oblasti Mülhausen.

Na jar 1867 sa jej zdravotný stav znovu zhoršil, preto vyhľadala hospodárstvo Sindlingen. Dňa 1. júna sa vrátila do materského domu, ale už musela zostať na lôžku, z ktorého viac nevstala. Sily tohoto ľudského života sa vyčerpali v tvrdom zápase o vzrast a rozvoj kongregácie. Nemohla už odporovať ťažkej chorobe, ktorá

---

¹⁰¹ G. SCHNEIDT, *Poučenia o živote ctihodnej Matky Alfonzy Márie*, s. 71.

tak prudko prepukla do veľkých rozmerov, ešte stále však mohla napĺňať často opakovaný princíp: trpieť, mlčať a modliť sa.¹⁰²

Vysoká horúčka neprinesla nič dobré a bolo potrebné pripraviť sa na to najhoršie. O vážnom stave hneď informovali superiora Reicharda, ktorý sa v tom čase zdržiaval na majetku Sindlingen. Vrátil sa v polovici júla. Z rozhovorov, ktoré sa medzi týmito úžasnými ľuďmi odohrali, sa nám nezachovalo takmer nič, len ten skutočne posledný. Dňa 21. júla bol superior Reichard na návšteve poslednýkrát a počul z úst zakladateľky ako posledné, že zomrie skôr ako ona.

Boli to však ľudia, ktorí sa smrti nebáli. Chápali ju ako láskavé vykúpenie, ako cestu k Pánovi.

23. 7. 1867 dostal superior Reichard porážku a na druhý deň zomrel.

Zatiaľ čo zosnulého na cintoríne spúšťali do hrobky pri veľkom kríži, sestra Alfonza Mária ležala ešte stále v bezvedomí na lôžku. Dňa 31. júla aj ju Pán povolal do večnosti a dňa 2. augusta bola v tieni kríža pochovaná vedľa Reicharda, ktorý jej bol v živote stále na pomoci.

Dojímavá tragika sa vznáša nad smrťou týchto dvoch ľudí. Ani jednému z nich nebolo dopriate, aby povedal slová rozlúčky, napomenutia alebo útechy členkám rehoľnej rodiny, ktoré stáli okolo ich smrteľnej postele. Matku Alfonzu Máriu prepadla smrť, zatvorila jej oči a ústa, aj keď v hrudi ešte ticho dýchal život. Tieto okamihy ich dvojnásobne urobili sirotami a bolestne sa ich to dotýkalo. Bolo však aj veľa zmierujúceho a utešujúceho v myšlienke, že tieto dve mimoriadne osobnosti, ktoré spolu pracovali v nezištnej snahe a obdivuhodnej dôvere v Boha a spolu aj dokončili svoje dielo, aj svoju pozemskú krížovú cestu ukončili súčasne. Bol to Pán, ktorý to všetko tak zariadil.¹⁰³

Aké je zomieranie zlého človeka v porovnaní s umieraním dobrého človeka, ktorého život patril skutočne Láske?!

---

¹⁰² *Tamtiež*, s. 48.

¹⁰³ Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 96-97.

Napokon je to predsa tak, že na smrti záleží. Smrť bude vždy ozvenou života. Posteľ umierajúceho učí oveľa viac ako knihy. Ak je položený dobrý základ, potom môže byť uskutočnená pekná stavba. Keď raz Pán zavolá, bude tu skutočné bohatstvo: krása duše a pokoj. Potom bude dielo dokonané.¹⁰⁴

Roľnícka dcéra, ktorá založila pevný a požehnaný inštitút kresťanskej lásky k blížnym, bola bezpochyby neobyčajným zjavom. V drsných líniách tváre, do ktorej mnohé roky utrpenia a vedomie zodpovednosti vtlačili pečať tichej vážnosti, sa odráža nezlomná energia. Vedela, čo chce. V slabom tele prebývala silná duša. S neobyčajnou silou vôle, ktorú neodradili ani najväčšie ťažkosti, priviedla svoje dielo, ktoré malo tak veľa nepriateľov, k prekvapujúco rýchlemu rozvoju. Boh jej dal k tomu svoje hojné požehnanie. S bezhraničnou dôverou v neho spojila tiež reálne ponímanie vecí, rýchle konanie a múdre využitie ponúkajúcich sa okolností.

Matka Alfonza Mária bola osobnosťou vzbudzujúcou úctu. Jej veľkosť bola v tom, že žila iba pre druhých, len pre jeho dielo. Pomôcť trpiacemu ľudstvu kvôli Kristovi, osviežiť a povzbudiť telesne chorých a zlomených na duši, bola veľká myšlienka, uskutočneniu ktorej venovala celý svoj život.¹⁰⁵

---

¹⁰⁴ Porov. G. SCHNEIDT, *Poučenia o živote ctihodnej Matky Alfonzy Márie*, s. 50.

¹⁰⁵ Porov. L. PFLEGER, *Kongregácia*, s. 98 – 100.

7. MATKA ALFONZA MÁRIA – NAŠA UČITEĽKA DNES

7.1 Dve brvná križa

Matka Alfonza Mária dala sestrám s názvom kongregácie aj určitý program. Sestry majú celý svoj život dať do služby vykúpenia. To pre osobnú snahu po svätosti znamená byť hlboko presvedčenými o vlastnej potrebe vykúpenia a byť ochotnými prijať od Ježiša Krista dar spásy. Kristus je Vykupiteľ skrze smrť na križi a zmŕtvychvstanie. Ani život sestier nemôže byť založený ináč, ako na utrpení. Takto sestry spolupracujú na vykúpení sveta.¹⁰⁶

Pre svoje sestry vyznačila životnú cestu, keď hovorí: „Keď skutočne milujeme Ježiša, všetky utrpenia sú nám príjemné. Keď rozjíname o Ježišovi na križi, všetky ťažkosti sa nám premenia na radosť.“¹⁰⁷

Ježiša na križi ukazovala Matka Alfonza Mária svojim sestrám, aby im pomohla zladať dve veľmi dôležité skutočnosti v Bohu zasvätenom živote, a to modlitbu a činnosť. Ktosi raz povedal, že starosti apoštolátu a zmysel pre adoráciu sú obidve brvná križa. Žiadne z nich nemôžeme obetovať.

V živote Matky Alfonzy Márie sa ukazuje prednosť kontemplácie pred akciou. Dlhý čas jej „skrytého života“ predchádzal založenie diela. V rokoch 1830 – 1846 znášala telesné i duševné bolesti. Táto dlhodobá skúsenosť s chorobou ju naučila, čo je utrpenie, čo znamená osamelosť a núdza vo veľkej chudobnej rodine, v ktorej je potrebná každá ruka, aby si zarobila na každodenný chlieb a kde ostáva málo priestoru na citlivé porozumenie. V týchto rokoch sa zakladateľka v modlitbách formovala, aby neskôr mohla plniť poslanie, ktoré jej bolo zverené. Rovnako ako sa Ježiš dal spoznať, že je prisľúbený Vykupiteľ účasťou na obdivuhodnej a činnej láske k blížnemu, taktiež chcela, aby činná láska sestier bola poznávacím

---

¹⁰⁶ *Konštitúcie a direktórium Sestier Božského Vykupiteľa*, Generalát SDR, Rím 1997, 1. kap., b. 4.

¹⁰⁷ J. LUTTENAUER, *Myšlienky Matky Alfonzy Márie*, SDR, Spišská Nová Ves 1999, s. 33.

znamením, podľa ktorého poznajú jeho učeníkov: „Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať“ (Jn 13,35).

Modlitba teda predchádza konaniu a konanie vyviera z modlitby.

„K väčšej cti a sláve Božej a za spásu sveta,“ tieto slová si navzájom neodporujú. Matka Alfonza Mária vidí Ježiša konať a modliť sa a chápe, že on zároveň vždy všetko robí na oslavu Otca a pre spásu človeka, či koná alebo sa modlí. V jej živote sa dá bez námahy spoznať ako veľmi zdôrazňuje potrebu obidvoch: modlitby i práce, svätosti a apoštolskej činnosti, snahu po oslave Boha a nasadenie v službe človeku. Zároveň tieto skutočnosti nepredstavujú žiadny protiklad, práve naopak, obidve sa spájajú a dopĺňajú.

7.2 Charakteristika charizmy zakladateľky v dnešnom ponímaní

Zakladateľka novej kongregácie založenej na ošetrovanie chorých, predovšetkým chudobných, v ich domovoch nalieha stále na zachovanie charizmatických charakteristík, ktoré sú prítomné už pri zrode, v začiatkoch a potvrdené spätne v konštitúciách: ošetrovať a vyhľadávať skutočne chudobných chorých v ich domovoch, slúžiť chorým bez rozdielu náboženstva, stavu a rasy a vykonávať všetky skutky telesného a duchovného milosrdenstva, ktoré predpisujú pravidlá.

Ako duchovná matka svojich dcér predkladá im Matka Alfonza Mária spiritualitu s plánom a formou života, ktorého pevnou súčasťou je dôvera v Boha a stotožnenie sa s Kristom.

Dnes je potrebné zamyslieť sa nad skutočnosťou, že úlohy, ktoré podnietili založenie rehole pred 150 rokmi v súčasnosti preberajú laické organizácie, tak v oblasti ošetrovania ako aj výchovy. To však nemôže byť smerodajné. Slúžiť je potrebné v každej dobe a chudobných budeme mať vždy medzi sebou (porov. Jn 12,8). Našou úlohou je s tým istým jennocitom, s ktorým Matka Alfonza Mária

spoznávala potreby doby, hľadať a nachádzať nové možnosti služby medzi chudobnými. Ani dnes nie je núdza o chudobu, a to tak materiálnu ako aj duchovnú. Samozrejme, pozeráť sa tejto chudobe do očí vyžaduje od sestier úplné začlenenie sa do Krista. Ináč je toto bremeno neznesiteľné. Potvrdzujú to skúsenosti sestier, ktoré sa dnes denne stretávajú s ľuďmi bez zmyslu života, bez viery, s ľuďmi, ktorí sú plní zúfalstva a strachu. 'Spoločenstvo nádeje', tak sa nám predstavuje táto kongregácia, ktorá dnes, rovnako ako predtým, má ohlasovať ľuďom dôveru v Boha a vrátiť nádej do ich života.

7.3 Obnova a návrat k pôvodnej charizme

Posynodálna exhortácia Jána Pavla II. *Vita consecrata* hovorí o charizme: „Boh udelil zakladateľom a zakladateľkám mnohoraké dary. Týmto sa otvorili pôsobeniu Ducha Svätého, dokázali čítať „znamenia čias“ a inšpirovaným spôsobom odpovedať na stále nové potreby. Veľa ľudí išlo v ich stopách, aby v svojej dobe dokazovali živú prítomnosť Ježiša – najdokonalejšieho zasväteného a apoštola Boha Otca.“¹⁰⁸

Charizma zakladateľa musí byť teda orientačným bodom v rehoľných spoločenstvách a v živote jednotlivcov. Je to nadprirodzený dar prislúchajúci dynamike milosti, ktorý je darovaný osobám bez akéhokoľvek individualizmu a rozvíja sa alebo pokračuje vplyvom Ducha Svätého v každom jednotlivo.

Charizma Matky Alfonzy Márie Eppingerovej má za stredobod Krista Vykupiteľa. V zachovaní tohto daru je záruka budúcnosti. Duch účinkuje v sestrách, aby priľnuli ku spoločenstvu a vydávali svedectvo o obnove. Charizma chce byť tam, kde žije spoločenstvo a chce, aby ju ono vyjadrovalo. Je jedným z princípov obnovy a jedným zo spoľahlivých kritérií pre nové úlohy kongregácie.¹⁰⁹

---

¹⁰⁸ JÁN PAVOL II., *Vita Consecrata*, SSV, Trnava 1996, s. 16-17.

¹⁰⁹ Porov. A. SEDLÁKOVÁ, *Dielo sestier*, s. 33.

Svedectvo života a poučenia Matky Alfonzy Márie vzhľadom na našu charizmatickú identitu v lone Cirkvi tvoria najdrahšie dedičstvo, ktoré nám, sestrám Božského Vykupiteľa, zanechala. V priebehu dejín našej kongregácie, napriek našim limitom, nevynímajúc niektoré obdobia krízy a dezorientácie, mala vždy tú charizmu, ktorú prijala.

K preskúmaniu toho, či kráčame líniou, ktorú nám naznačila zakladateľka, prispôsobujúc sa časovým pomerom doby a zmeneným okolnostiam, slúžili generálne kapituly¹¹⁰ kongregácie. V rokoch 1975, 1981 a 1987 dali generálne kapituly impulzy k pokoncilovej obnove kongregácie a jej prispôsobenia sa dobe v súlade s charizmou založenia.¹¹¹

Aj dnes stoja tí, ktorí prijali charizmu Matky Alfonzy Márie do svojho života, pred opätovným prehodnotením vernosti a žitia tohto daru, ktorý im bol zverený.

S pohľadom upretým na Krista chcú najskôr premieňať svoj život a potom ho priniesť ako obeť za bratov, aby bolo „všetko skrze Boha v Bohu a pre Boha, k jeho väčšej cti a sláve a pre spásu duší“.¹¹²

---

¹¹⁰ Generálna kapitula je mimoriadnou autoritou a smerodajným zhromaždením kongregácie. Kongregáciu zastupujú v jej úplnosti členky oprávnené zúčastniť sa na nej. Generálna kapitula je výrazom a prostriedkom jednoty celej kongregácie. S dôverou v pomoc Ducha Svätého sa generálna kapitula snaží vykonať opatrenia a vyniesť rozhodnutia potrebné pre dobro kongregácie a na splnenie jej poslania. Porov. In: *Konštitúcie a direktórium Sestier Božského Vykupiteľa*, Generalát SDR, Rím 1997, 8. kap., b. 173 - 174.

¹¹¹ Porov. K. KRIŠTOFOVÁ, *Naša charizma v dejinách*, Generalát SDR, Rím 2004, s. 2.

¹¹² J. LUTTENAUER, *Myšlienky Matky Alfonzy Márie*, s. 18.

ZÁVER

„Všetko skrze Boha, v Bohu a pre Boha, k jeho väčšej cti a sláve a pre spásu duší.“ To sú slová, ktoré dokonale vystihujú život Alžbety Eppingerovej. Táto obdivuhodná žena prinášala deň čo deň svoj život ako Bohu milú obeť, lebo mu chcela ďakovať za jeho lásku. Patrila k tým vzácnym ľuďom, ktorí zabúdajú na seba, lebo ich k tomu pozýva pohľad upretý na Krista.

Všetko utrpenie, ktoré ju po celý život verne sprevádzalo, stotožnila s utrpením Krista a tak mohlo priniesť úrodu. Boh si ju vyvolil, aby zmenila životy mnohých a priniesla im dávno stratenú nádej.

V tejto práci som chcela predstaviť Matku Alfonzu Máriu ako človeka, v živote ktorého Boh prejavil svoju veľkosť. To, čo sa svetu javilo ako slabé, si Boh vybral, aby zahanbil tých, čo o ňom ešte stále pochybujú.

Túto vzácnu učiteľku som tiež chcela predstaviť všetkým, ktorí v ponuke dnešného sveta nevedia nájsť odpovede na otázky utrpenia a zmyslu života.

V súčasnosti sa obnovil proces blahorečenia Matky Alfonzy Márie, na ktorom sa začalo pracovať už v roku 1949 v diecéze Štrasburg, v jej rodnom kraji. V roku 1955 boli prvé práce procesu na diecéznej úrovni ukončené. Proces pokračoval na ďalšej úrovni, v tzv. rímskej fáze. Po smrti vicepostulátora A. Gutha v roku 1965, došlo k prvému prerušeniu týchto prác. Potom v roku 1984, po smrti M. Nagela, ktorý na procese pracoval s tímom sestier, došlo k ich druhému prerušeniu.

V posledných rokoch spoločné úsilie štyroch kongregácií pochádzajúcich zo založenia Matky Alfonzy Márie a ich vzájomná dohoda viedli k tomu, že sa obrátili na Kongregáciu pre kauzy svätých v Ríme so žiadosťou o obnovenie procesu. Tá dňa 31. októbra 2003 potvrdila mandát postulátora, úlohou postulátora bola

poverená s. M. Katarína Krištofová. Nová etapa v procese blahorečenia sa oficiálne zahájila v januári 2004.¹¹³

Hlbšie vnikajúc do prameňov, ktoré som o živote zakladateľky mala k dispozícii som si uvedomila, že je toho ešte veľa nevy povedaného. Ísť do hĺbky by bolo potrebné pri rôznych aspektoch jej života, ktorým som sa pre nedostatok priestoru a zachovaniu línie navrhutej témy, nemohla venovať. Osobne by som navrhla spracovať napríklad jej samotné učenie a duchovné bohatstvo, ktoré zanechala svojim sestram. Verím, že pre mnohých, no najmä pre nás, ktoré chceme žiť jej charizmu a tak nasledovať Krista, by to bolo veľkou pomocou.

V súčasnosti pracujú rehoľné spoločenstvá pochádzajúce zo založenia Matky Alfonzy Márie na prehlbovaní vlastnej identity, aby mohli lepšie odpovedať na potreby sveta a Cirkvi a nestratiť pritom zo zreteľa pôvodný úmysel zakladateľky. Znovu je potrebné zamyslieť sa nad tým, kto je dnes skutočne chudobný.

V dnešnej dobe, rovnako ako pred 150 rokmi, existuje chudoba materiálna aj chudoba ducha, ktorá kradne ľuďom zmysel života. Pred takúto chudobu sú postavené deti z rozvrátených rodín, opustené matky s deťmi, ženy závislé od alkoholu či od drog. Nezamyslieť sa nad týmito faktami, by mohlo viesť k opusteniu pôvodnej charizmy.

Pre svet stále boli a aj zostávajú veľkou neznámou ľudia, ktorí napriek svojej slabosti nikdy nerezignovali, ale ten potenciál, ktorý mali, vložili do rúk Bohu. K nim patrí aj Matka Alfonza Mária. Jej život je svedectvom dôvery v Boha a v jeho plán spásy.

„Čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných.“(1 Kor 1,27)

---

¹¹³ Porov. K. KRIŠTOFOVÁ, D. HERRISARD, *Obežník postulácie MAM*, Postulazione per la Causa di Beatificazione della Madre Alfonsa Maria Eppinger, Rím 2004.

